

Denkraam

Magazine van afdeling Basisberaad

10 jaar Denkraam
2002 - 2012

- Van natte inkt naar bits en bytes**
- Persoonlijke terugblikken op 10 jaar Denkraam**
- De diagnose: sleutel tot succesrijk handelen**
- Cultuur en eetcultuur bij de Pameijer**
- De (a-)sociale maatschappij**

Voor en door cliënten van geestelijke gezondheidszorg, maatschappelijke opvang en verslavingszorg in Rijnmond - nummer 56, februari 2013

Colofon

- Hoofredactie:** Bas van Bellen (a.i.) 010 4665962
- Eindredactie:** Ernest Smit, Martin Luycx, Karen Groen en Michiel van Gog
- Redactie:** Koos Bijlholt, Abdellah Azaoum, Jan W. Bijl, Jennifer Vetter, Beatrix Herfst, Stephan van Hal, Taco Albers en Patty Lieveense.
- Correspondenten:** Ernest Smit, Stephan van Hal, Jan W. Bijl, Ben Kura, Foekje Bok, Abdellah Azaoum, Jennifer Vetter en José Bonouvrier.
- Fotografie:** Michiel van Gog, Jan Burger, Bas van Bellen.
- Voor en achterkant:** terugblik en vooruitblik Denkraam
- Vormgeving/druk:** Argus, Rotterdam
- Verspreidingsgebied:** Regio Rijnmond, Nieuwe Waterweg Noord en Zuid-Hollandse Eilanden.

Oplage: 2800 exemplaren.

Redactieadres:
Denkraam,
p/a Zorgbelang Zuid-Holland afdeling Basisberaad
Batavierenstraat 15
3014 JH Rotterdam
Tel: 010 - 4665962
Fax: 010 - 4652600

E-mail: redactie@denkraam.info
Website: www.denkraam.info

'Denkraam' is een onafhankelijk magazine. Het is een product van de afdeling Basisberaad van Zorgbelang Zuid-Holland.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Voor informatie die desondanks onvolledig of onjuist is opgenomen aanvaardt de redactie geen aansprakelijkheid.

Geen van de in deze uitgave opgenomen artikelen mogen worden overgenomen zonder toestemming van de opsteller.

De redactie kan besluiten ingezonden bijdragen niet te plaatsen, in te korten en/of taalkundig te bewerken.

Publiceren onder pseudoniem mag, mits naam en adres bij de redactie bekend zijn.

ISSN: 1876-6854

Inhoud februari 2013

5. **Van natte inkt naar bits en bytes**
Van tijdschrift naar digitaal platform
6. **Tien jaar Denkraam**
Een persoonlijke terugblik door Ernest Smit
10. **Van prikbord naar forum**
Een persoonlijke terugblik door Bas van Bellen
12. **Verslaggever beschikt over vlotte pen**
Interview door Stephan van Hal
15. **Band wil nummer 1 hit scoren**
Door Stephan van Hal
16. **De diagnose: sleutel tot succesrijk handelen**
Door Ben Kura
18. **Homeless cup 2012**
Door Stephan van Hal
19. **Cultuur en eetcultuur bij de Pameijer**
Interview met Joke Ellenkamp, door Jan Bijl
21. **Ready for change**
Door Stephan van Hal
22. **De (a-)sociale maatschappij?**
Door Ben Kura
24. **Aandacht voor de meest kwetsbare mensen in onze samenleving**
Innecity project door Jan Bijl - Jennifer Vetter
26. **De seizoenen: van hittegolf tot sneeuwstorm!**
Door Ben Kura
29. **Onder bewindvoering?**
Door Abdellah Azaoum
31. **Slappe lullen beleid houdt verslavingsproblematiek in de hand**
Door Ben Kura

En verder:

4. Zin en onzin
4. Op naar 2013
13. In memoriam: Ron Kiela
14. Thuishavens
14. HSP café
27. Vacature hoofdredacteur Denkraam

Denkraam

[van de redactie]

nummer 56]

Op het moment van schrijven zijn we druk bezig met verhuizen. De ruimte op de Westblaak wordt verruild voor een etage op de Batavierenstraat 15 in Rotterdam. Onder financiële druk heeft het Basisberaad, uitgever van Denkraam, een aantal keuzes moeten maken. Een van de keuzes was verhuizen naar een kleinere en goedkopere ruimte.

Andere keuzes van het Basisberaad gingen over welke activiteiten na 1 januari 2013 wel een geen doorgang kunnen vinden. Dit heeft helaas ook consequenties voor Denkraam. We kunnen niet meer als tijdschrift uitkomen, althans niet meer in de frequentie zoals u dat van ons gewend bent. Maar stoppen met Denkraam doen we niet: Denkraam gaat verder als digitaal tijdschrift. Gelukkig blijft op deze manier de stem van cliënten gehoord. Hopelijk gaat u als lezer mee, en registreert u zich op onze site: www.denkraam.info. Zo blijft u op de hoogte en ontvangt u regelmatig een nieuwsbrief vanuit Denkraam.

Dit houdt in dat dit **het laatste reguliere nummer van Denkraam** is, een nummer dat exact tien jaar uitkomt na het eerste nummer, het nulnummer uit december 2002. In tien jaar tijd heeft Denkraam 57 nummers uitgebracht, een aantal gedichtenbundels, kaarten en een poster. Als redactie kijken we terug op een mooi tijdperk van tien jaar, met hoogte- en dieptepunten. Toch zien we als redactie ook uitdagingen: we gaan door via internet, en blijven mooie Denkramen uitgeven (al is het digitaal). Wellicht zijn er nog mogelijkheden om 1 a 2 themanummers op papier uit te kunnen brengen. U blijft van ons horen. In deze Denkraam kijken we terug op het verleden, heden en toekomst.

De redactie draait op vrijwilligers, en gaat dat vanaf 2013 nog meer doen. Ruimte voor betaalde ondersteuning is er niet, maar dat belemmert de redactie niet om door te gaan met haar werk. Zelf heb ik acht jaar aan Denkraam meegewerkt, maar door aanvaarding van een andere baan binnen Zorgbelang Zuid-Holland komt hieraan een einde. Ik kijk terug op een mooie periode met Denkraam, en wens de redactie veel succes toe in de toekomst. En helemaal weg ben ik niet: als communicatiemedewerker bij Zorgbelang blijf ik Denkraam volgen!

Bas van Bellen

Oproep

Reageren op artikelen? Dit kan!

Stuur een mail naar redactie@denkraam.info of stuur het op naar de Denkraam redactie, Postbus 21078, 3001 AB Rotterdam

Gezocht

Hoofdredacteur
(m/v)

Voor meer informatie:
zie pagina 34

[zin en onzin]

zin en onzin

Kan Jan op tijd komen voor redactievergaderingen? “Goedemorgen Jan, welkom. Heb je nog iets voor de rondvraag?”

Een paar weken later maakt Jan het echter weer helemaal goed. Jan komt binnen om 9.30 uur, dat is een uur voordat de redactievergadering begint. Bas valt spontaan van zijn stoel: het was nog nooit eerder gebeurd dat Jan te vroeg was voor de vergadering. Achteraf verontschuldigt Jan zich: “o ja, de wintertijd is afgelopen weekend ingegaan. Vandaar dat ik een uur te vroeg ben.”

“Ik wil niet meer in de ‘Zin en onzin’ komen, dan gaan mijn vier reputaties naar de maan!” Sorry Stephan en je andere drie persoonlijkheden: Ruben, Jan en Henrik.

Jan is altijd op zoek naar nieuws. Maar hoe schrijft hij een verslag van een bijeenkomst? “Ik neem gewoon de uitnodiging van de bijeenkomst en zet deze in de verleden tijd.”

Marrig tijdens de lunch inkopen: “vandaag ga ik rustig eten.” Bas merkt op dat het met name voor de collega’s rustig zal zijn. Astrid vraagt zich echter af hoe ‘rustig’ smaakt.

“Gelukkig kom ik niet meer in de Zin en Onzin. Het blad stopt en jij gaat werken in Gouda, Bas.” Jammer voor José dat de Zin en Onzin in ieder geval nog in dit nummer verschijnt.

Op naar 2013

Met het nieuwe jaar in zicht willen we als redactie kort informeren over een aantal veranderingen die gaan plaatsvinden:

De afdeling Basisberaad verhuist eind december van het Westblaak naar een nieuw adres: Batavierenstraat 15, 3014 JH Rotterdam. De telefoonnummers blijven ongewijzigd. Op maandag 14 januari 2012 opent het Basisberaad haar deuren. Het is ook het moment dat het Basisberaad afscheid neemt van Boris Dumfries als manager van het Basisberaad. De fakkel wordt overgenomen door Berletta Scholten als afdelingscoördinator. Uiteraard willen we als redactie Boris hartelijk danken voor zijn inzet de afgelopen 1½ jaar en Berletta veel succes toewensen in 2013. Hou voor meer informatie de website van het Basisberaad in de gaten: www.basisberaad.nl

Denkraam zal vanaf 2013 niet meer zes maal per jaar als tijdschrift verschijnen. In plaats daarvan gaat Denkraam, samen met GGz Plaza, digitaal verder! De website is vernieuwd en gevuld met artikelen en actueel nieuws, waarop u kunt reageren en

discussiëren in het forum. Verder zijn er bruggen geslagen naar de social media, zoals Facebook en Twitter. Regelmatig zal Denkraam uitkomen als nieuwsbrief. Op het forum kan gediscussieerd worden. Schrijf u in op onze website en blijf op de hoogte via www.denkraam.info

Vanaf 1 januari 2013 heeft Denkraam draait volledig op vrijwilligers! Ten tijde van schrijven worden er gesprekken gevoerd met een eventuele kandidaat voor vrijwillige hoofdredacteur om de redactie te ondersteunen. Hou onze website op de hoogte!

En op de valreep heugelijk nieuws: Martin Luycx, projectmedewerker van GGzPlaza, heeft per 1 januari een andere baan gevonden. Alhoewel na negen jaar een einde komt aan GgzPlaza (als gevolg van de bezuinigingen), willen we Martin veel succes wensen in zijn nieuwe functie en danken voor zijn inzet voor GGzPlaza en Denkraam!

www.denkraam.info: digitaal platform voor en door cliënten

Van natte inkt naar bits en bytes

Tien jaar lang is Denkraam verschenen als papieren tijdschrift voor en door cliënten in Rijnmond. In deze tijd zijn 57 uitgaven van Denkraam verschenen, het proefnummer uit december 2002 meegerekend. Als redactie kijken we met trots terug op dit verleden: het ene nummer vinden we nog mooier dan de andere.

Een beeld zegt meer dan duizend woorden

Dit klinkt raar uit de mond van de schrijvende pers, maar toch is het waar! Op de website zijn fotoreportages te vinden rond diverse thema's!

Dichters Dichtbij

De belangrijkste doelstelling is het verzamelen van gedichten. Gedichten die geschreven worden

door cliënten van de geestelijke gezondheidszorg, verslavingszorg en maatschappelijke opvang. Van de achterkant van een bierviltje tot de mooiste tijdschriften: juweeltjes van gedichten worden er geschreven. Te vaak gaat dit moois verloren of blijft het in kleine kring. Dit willen wij doorbreken: op de website worden gedichten verzameld en gepubliceerd. Schroom niet om uw gedichten te publiceren op onze site!

Themanummers

Gaat Denkraam volledig digitaal? We geven ons mooie blad natuurlijk niet zomaar op! Een á twee maal per jaar willen we nog blijven uitkomen als blad. Dit zullen we dan doen aan de hand van een thema. Indien u al een abonnement had op Denkraam zult u deze themanummers ook blijven ontvangen.

Kader

Denkraam in een nieuw jasje

Voor een aantal zaken op de website is registratie gewenst. Bovendien krijgt u dan eens per twee maanden de digitale Denkraam toegestuurd. Ga dus nu naar www.denkraam.info en laat u informeren over actuele zaken zoals u dat van ons gewend bent!

Maar tijden veranderen. De digitale snelweg heeft al lange tijd zijn positie verworven in de maatschappij. Ook dit is Denkraam niet ontgaan! Vanaf januari 2013 gaat Denkraam, samen met GGzPlaza, meer gebruik maken van de mogelijkheden die het internet biedt. Via de website www.denkraam.info en facebook ([facebook.com/denkraam](https://www.facebook.com/denkraam)) blijven we u informeren over nieuws en ontwikkelingen in de geestelijke gezondheidszorg, maatschappelijke opvang en verslavingszorg.

www.denkraam.info

Op de website is allerhande relevant nieuws te vinden. Door gebruik te maken van de digitale mogelijkheden kunnen we u sneller het nieuws aanbieden van via onze reguliere tijdschrift! Tevens kunt u direct reageren op het nieuws en artikelen.

Denkraam Digitaal

Door over te gaan op digitaal publiceren betekent niet dat we stoppen met Denkraam. Integendeel, Denkraam zal eens per twee maanden blijven verschijnen. Alleen gaat dit digitaal gebeuren. Als u zich registreert op www.denkraam.info krijgt u zes maal per jaar Denkraam als PDF in uw mailbox!

Ontmoeting en discussie

Waar zouden we zijn zonder discussie? Veel nieuws roept dan ook vragen en reacties op. Wat zijn bijvoorbeeld de gevolgen van de plannen van het kabinet voor mensen die gebruik maken van de zorg? Leiden fusies van instellingen tot verbetering van de kwaliteit van zorg? Discussieer mee over deze en andere onderwerpen! Uiteraard is het ook mogelijk zelf een discussie op te starten in ons forum.

Geen internet? Onder andere via de bibliotheek, maar ook op andere plekken zoals activiteitencentra, is het mogelijk om gratis gebruik te maken van internet. Via gmail.com en live.com is het mogelijk om gratis een e-mail adres aan te maken. Zo kunt u toch op de hoogte blijven van Denkraam!

Tien jaar denkraam

Een persoonlijke terugblik

Als u, lezer, dit blad onder ogen krijgt is het tien jaar geleden dat ons nulnummer gedrukt en verspreid is. Tijd voor een terugblik. En ik ben daarvoor de aangewezen man, als een van de mensen van het eerste uur, zo vonden mijn mederedacteuren.

Het begin

De kiem van Denkraam werd gelegd op de tweede conferentie van de gezamenlijke cliëntenraden in de regio en het Basisberaad, gehouden in het Pameijer gebouw op 9 november 2001. Het was de warme nazomer van de verzorgingsstaat en er was, na decennia econo-

mische voorspoed, geld voor leuke dingen. Het was een vruchtbare bijeenkomst en er werden spijkers met koppen geslagen. Een website, een informatie-winkel en een tijdschrift, voor en door cliënten moesten er komen. Dat tijdschrift, dat leek me wel wat, dus ik gaf me op voor de werkgroep. (De gevolgen van de aanslag van 11 september waren nog niet duidelijk, Melkert en Dijkstal waren de gearriveerde politieke kopstukken, Balkenende de blanco nieuwe man van het CDA, en Pim Fortuyn zou de nieuwe premier worden- of had hij dat nog niet gezegd?- In Bagdad was Saddam Hoessein nog onbedreigd potentiaat, en Henk en Ingrid heetten nog gewoon Sjonnie en Anita... kortom: het waren andere tijden.). In het voorjaar van 2002 kwam de werkgroep (Joop Smoor, Bart Nortier, Aad Smits, Foekje Bok en Ik) twee keer bijeen, waarna een voorstel voor de derde conferentie werd geschreven. De conferentie (31 mei 2002) gaf het groene licht, en na de zomervakantie, in augustus ging de projectgroep aan de slag, tien mensen (Ton Hensing, Foekje Bok, Christian Dogterom, Koos Bijlholt, Aad Smits, Teus van Wijk, Arie Bak, Stef van Veen, Jaap van der Molen en ik) in wisselende samenstelling onder leiding van Niki Schipper, die ervaring had bij het basisberaad met het organiseren van de week van de psychiatrie. Al bij de tweede vergadering werd een doel vastgesteld: op de vierde conferentie (15 november), moest er een nulnummer liggen. Dat werkte: het gaf onze werkzaamheden een urgentie. Werkbezoeken werden afgelegd, aan de Straatkrant, aan de Klantenkrant in Groningen, en

aan de Repro van Delta, om te kijken of ons blad daar gemaakt kon worden. Dit bleek niet zo te zijn: bij onze beoogde oplage bleek drukken goedkoper dan kopiëren. In Argus vonden we een non profit drukkerij die ook de vormgeving kon verzorgen. (In een later stadium wilden we, in navolging van de Klantenkrant, ook de vormgeving in eigen hand nemen, maar dat is nooit van de grond gekomen). Intussen naderde de deadline en de druk nam toe. Zouden we het halen? Nee, dat bleek te hoog gegrepen, noodgedwongen werd de deadline verlegd, en op de conferentie werd een presentatie van de verrichte werkzaamheden gegeven. Op 13 december kwam het nulnummer, onder de werktitel 'Het blad de krant' van de persen in een oplage van 5000 exemplaren. Met 16 pagina's het dunste nummer wat we tot nu toe uitgebracht hebben, maar het was er!

De start

Nu begon het echte werk. Een planning maken, een adressen- en ledenbestand opstellen, een redactiestatuut opstellen, en de bladformule verder uitwerken. Nu het blad op de rails stond vond Niki het tijd om de fakkel over te dragen, en er werd een hoofdredacteur aangezocht. Teus van Wijk, een van de redactieleden, solliciteerde en werd aangenomen, omdat zijn kennis van de doelgroep en zijn netwerk voldoende compensatie boden voor het gemis aan journalistieke ervaring. Die kennis en ervaring waren bij de meeste redactieleden niet aanwezig, en nu was het tijd voor scholing: cursussen journalistiek schrijven (met Agnes Storm als betrokken en inspirerende docente), notuleren, werken met de computer. Tegenslagen waren er ook. GGz plaza was gelijk met ons gestart, met gloednieuwe computers, en dat was kennelijk niet onopgemerkt gebleven. Op in de nacht van 17 op 18 april 2004 waren alle computers verdwenen. Voor ons bleef de directe schade beperkt tot een geforceerde dossierkast, maar de computers waarop wij onze teksten intikten waren weg. Gelukkig kregen we snel nieuwe. Tweedehands deze keer.

[terugblik]

De naam

Nu moest er nog een nieuwe naam komen. Een brainstorm sessie met de redactie had niets bruikbaar opgeleverd, dus er werd een prijsvraag uitgeschreven. Dat leverde een dertigtal

reacties op. Enkele inzenders hadden zelfs een hele lijst met ingevingen opgestuurd. Zat er iets bruikbaar bij? Zorgvuldig proefde ik als een van de juryleden op de avond voor de beslissing de inzendingen. Wil ik werken voor een blad dat '...' heet? Er waren een paar namen waar ik vrede mee had, maar niets waar ik echt enthousiast van werd. Mijn mede juryleden dachten er zo'n beetje hetzelfde over. Maar om nu gewoon door te gaan als 'het blad de krant', dat leek ons ook niets. In Groningen hebben ze de werknaam 'Klantenkrant' nog jaren aangehouden, pas sinds enkele jaren heet hun blad 'Foolcolor'. Uiteindelijk konden we ons vinden in de naam 'Blikopener', maar bij het zoeken naar een domeinnaam voor de bijbehorende website ontdekten we dat er al tientallen initiatieven met die naam bestonden. Ik was die ochtend wakker geworden met een naam die me meer en meer beviel, en ik vroeg om eens te kijken of 'Denkraam' als domeinnaam al bestond. Denkraam.nl bleek een gereserveerde domeinnaam zonder inhoud, maar denkraam.info was vrij. Direct besloot de redactie met algemene stemmen dat we 'Denkraam' zouden heten. Ik voelde me wat bezwaard, ik zat immers in de jury en was geen inzender. "Dan had je je mond moeten houden," was het nuchtere commentaar. Ton Hensing en Christian Dogterom ontwierpen ons logo, en met nummer 3 (juni 2003) stond denkraam op de kaart. Niki nam afscheid en met een nieuwe naam en een nieuwe hoofdredacteur. Op de Rotterdamse Daklozendag, op 18 juni 2003 werd de eerste Denkraam uitgereikt aan wethouder De Faria, in de hal van het Stadhuis. In dat nummer stond een artikel over de activiteiten van Riagg Rijnmond in Marokko, wat meteen opschudding veroorzaakte in het Rotterdamse, en vervolgens in de landelijke politiek.

De voortgang

Nu we zichtbaar waren en onszelf op de kaart gezet hadden konden we groeien. Er kwamen nieuwe redactieleden en aspirant redactieleden, ingezonden stukschrijvers (de correspondenten in het colofon), en vaste columns van Cor Noordegraaf, Sharon Janssen Andeweg, Mr. Helen, Henri Sunant (wiens identiteit een goed bewaard redactiegeheim blijft). De strip van Ferry van Wing (vanaf februari 2005 met een vaste hoofdpersoon: Henkie Denkie). Een vaste kookrubriek, waarbij de bijgevoegde foto niets met het recept te maken had. Als het onze lezers al is overgeleverd hebben ze ons dat niet laten weten. We brachten een werkbezoek aan de redactie van Link, het cliëntenblad van GGZ Breda. Waar onze redactie destijds exclusief uit mannen bestond, hadden zij uitsluitend vrouwen in de redactie. Van een moeizame worsteling om voldoende kopij te krijgen groeiden we langzaam naar de luxepositie dat we meer stukken aangeleverd kregen dan we konden plaatsen. Niet alles wat we aangeleverd kregen was plaatsbaar. Zo herinner ik me dat we van Willem Smouter een dik pakket dicht bedrukte a viertjes kregen toegevoerd. Interessant materiaal, maar zouden we onze lezers er een plezier mee doen? We vonden de oplossing in een interview met de man. De nummers werden dikker. Van 20 tot 28 pagina's in de beginjaren (2003 tot medio 2005) naar 24 tot 40 pagina's in de hoogtijdagen (eind 2005 tot mei 2009) Ook het Basisberaad groeide en op 26 november 2004 verhuisden we naar de overkant van de Zomerhofstraat.

Tegenslagen waren er ook. Twee redactieleden ontvielen ons. Jaap van der Molen (49 jaar) overleed op 8 april 2003 aan een hartstilstand, en Christian Dogterom (39 jaar) op 27 juli 2006. In datzelfde jaar overleden ook Ria van der Heijden en Geert van Rossum, en in 2007: Ruben Walenberg en Leen Kaal. Leen kwam net als Christian op onze cover, wat Jan de Haas deed opmerken: "Het is niet best met je, als je op de voor-

[terugblik]

kant van denkraam belandt." Portretten bewaarden we dan ook meestal voor de achterpagina, waar Jan B. Burger een mooie reeks portretten van mensen uit de doelgroep verzorgde. Van hem kwam ook het initiatief voor 'Dichters Dichtbij' op 26 januari 2006 (Nationale gedichtendag), een website die een podium moest worden voor de dichters uit onze doelgroep. Eerder al hadden we, naast de gedichten die onze pagina's sierden al een gedichtenposter toegevoegd aan ons decembernummer van 2004, en enkele gedichtenkaarten, met gedichten op een achtergrond van schilderijen van Yvonne van Wely. Later volgden er nog dichtbundels van twee van onze redacteurs: Natasja Schreuder en Irmlinda de Vries, en een dichtbundel in december 2008.

We startten met deadlineperikelen, en die vormen nog steeds de rode draad van Denkraam. Onze redacteurs zijn nu eenmaal niet altijd in even goede doen, en ik ben daarop geen uitzondering. Ik schrijf dit één uur voor de deadline. Om die reden moesten we al snel afzien van ons streven om drie themanummers per jaar uit te brengen. We beperkten ons tot een themanummer rondom de week van de psychiatrie en een extra dikke uitgave rond de kerstdagen. Zonder thema, besloten we, want het kerst – themanummer van december 2004 lag menige lezer

te zwaar op de maag. Ook het streven naar 6 nummers per jaar kwam regelmatig in de knel, wat we oplosten door in december een extra dik dubbelnummer uit te brengen, zoals in 2007. Ook de poster van 2004 en de dichtbundel van 2008 waren deel van een eindejaars dubbelnummer.

Het faillissement

Op 29 mei 2009 ging het persbericht over het faillissement van het Basisbeeraad de deur uit. Dat er problemen waren met de financiering was al langer duidelijk, maar de omvang van die problemen niet, en het faillissement kwam

onverwacht. Achteraf had iedereen het zien aankomen, maar aan wijsheid achteraf heb je niet veel. Van de ene dag op de andere lag alles stil. En na een tumultueus verlopen plenaire vergadering hield alles op. Het einde van het Basisbeeraad, en daarmee van Denkraam? De zomer werd besteed aan de afwikkeling van het faillissement en het zoeken naar mogelijkheden voor de toekomst. We besloten om als denkraam redactie contact te houden en we vergaderden, eerst bij Joyce Mesker en Bas van Bellen thuis, later bij Stichting Corridor, die ons wel wilde faciliteren voor deze tussentijd, in afwachting van het besluit van de politiek.

De doorstart

In het najaar van 2009 ging het basisbeeraad weer open. Een groot deel van de activiteiten was overgenomen door Zorgbelang Zuid Holland, en als afdeling Basisbeeraad ging het afgeslankt verder in het oude gebouw met een nieuwe manager:

Matthé Ribbens. Clip (het cliënten informatie punt) en Apoio (project voor Kaap Verdiërs) waren gesneuveld, maar Denkraam kon verder, waarbij onze activiteiten in die 'tussentijd' misschien een rol hebben gespeeld. Met alle perikelen rondom het faillissement hadden we genoeg stof om over te schrijven, en ons 40 pagina's tellende faillissementsnummer (Denkraam 39), met brisante stukken, is misschien wel ons mooiste, meest relevante nummer uit ons bestaan geworden, en daarmee een mooi uitgangspunt voor een frisse start.

Prima diva

Mijn prima
diva,
slaap
zacht
ballerina, dans
uitverlicht
het zwanenmeer
en wekt de
schar-laken-rode
bloedende
roos
opdat wij
tot
hemelsdromen
komen

Isabella S. Fabri

Bezuinigen

Al snel bleek dat ook een afgeslankte organisatie geen eind bracht aan de financiële nood en verder bezuinigen was nodig. We gingen verhuizen naar een kleinere, en dus goedkopere locatie: Westblaak 5a, en er moesten enkele medewerkers weg. Teus, onze hoofdredacteur was er een van. Op 31 juli 2010 eindigde zijn contract, en daarmee kwam, 4 nummers na het faillissement, een eind aan 40 nummers hoofdredacteurschap gedurende ruim 7 jaar. Na de zomer kregen we Ria Samsom als interim hoofdredacteur, en onder haar leiding kwamen er dat jaar nog twee dubbelnummers uit. Het eerste, met Teus op de cover, was met 44 pagina's het dikste tot nu toe verschenen nummer, maar het was een dubbelnummer, en dus goed beschouwd twee keer 22 pagina's.

Jesse Budding had gesolliciteerd en werd december 2010 onze nieuwe hoofdredacteur, eerst als vrijwilliger, later betaald. Als ervaren freelance journalist bracht hij, in overleg met de redactie, een aantal wijzigingen aan in de bladformule. Kortere, bondige artikelen, nieuwe rubrieken, en vanaf nummer 50 een ander bladformaat. Dit was de eerste grote verandering sinds het veranderen van papiersoort in december 2005 (Denkraam 18), ook handig om te verhullen dat de hoeveelheid kopij afnam. Nummer 50 was reden voor een feestje, en het werd overhandigd aan wethouder Florijn. Bij het Basisberaad bleef het onrustig. Matthé was opgevolgd door David Itaar (1 oktober 2010), en die weer door Boris Dumfries, vanaf 6 juni 2011. En er moest weer bezuinigd worden. In 2012 gingen we terug van zes naar vier nummers per jaar, en werden tijdelijke contracten niet verlengd. Dat betekende dat we ook van Jesse afscheid moesten nemen in juni 2012, na zeven nummers. Sindsdien is Bas van Bellen interim hoofdredacteur.

De toekomst

Wat zal de toekomst ons brengen? In elk geval een verhuizing. Het Basisberaad verhuist naar de Batavierenstraat, van 440 m² naar 220 vierkante meter en Denkraam verhuist mee. Het nieuwe jaar betekent ook afscheid van het papier. We gaan digitaal. We zijn daarin niet de enige, want ook een gerenommeerd tijdschrift als Newsweek houdt in papieren vorm op te bestaan. De ondergang van het Avondland of een nieuw begin? Het ziet er naar uit dat de lange winter van de verzorgingsstaat is begonnen, en de toekomst is onzeker. Maar is hij dat op de keper beschouwd niet altijd? Het komt er op aan kundig te laveren tussen nodeloos pessimisme en hersenloos optimisme. En daaraan willen we ook in 2013 en bijdrage leveren.

Bedankt!

Rest mij nog een aantal mensen te bedanken voor tien jaar Denkraam, die in het bovenstaande verhaal wegens plaats en tijdgebrek niet genoemd zijn: (in min of meer chronologische volgorde de redactieleden) Joke van den Toorn, Fransisca Clasquin, Jelte van der Wal, Chantal Arts, Wendy van Montfoort, Carla Berkhof, Judith Vriendwijk, Jacqueline Vos, Robert Blijleven, Isabella Fabri, Yvonne Barning, Cees Ouwering, José Bonouvrier, Susan Leijnse, Erwin Tukker, Loyce van den Berg, Ester de Bruin, Gio van Beek, Raymond van Dijk, Hinke Vissia, Tamara Vick, Frans Kroll, Peter hersmus, Michael Siebel, Rabia de Graav, Xander de Wit, Petra Vreugdenhil, Edwin Rosenquist, Izaak Louwen, Niek Huijgen, Angelique Meijlink, Ricardo Mekken, Carolien Boersma, Eric Verhoeven, Taco Albers, Zeynep Karatas, Patty Lievense en Ron Bok. En verder al onze correspondenten, de medewerkers en bezoekers van het Basisberaad die ons ter zijde stonden. En al onze lezers.

Ernest Smit

Van prikbord naar forum

In de nazomer van 2002 kwam Niki Schipper naar me toe met de vraag of ik een prikbord, twee bureaus en een oude PC zonder netwerk en internet had. Als ondersteuner van de werkgroep 'Het Blad de Krant' wilde ze aan de slag met de redactie om een proefnummer te maken van de onlangs opgerichte 'klantenkrant', en als bureaumedewerker van het Basisberaad was ik de gewezen persoon om die vragen aan te stellen. Een paar maanden later, december 2002, kwam het proefnummer uit met op de voorkant 'The creation of Adam' van Michellangelo, de twee handen die naar elkaar reikten symboliseerde het voorstellen aan elkaar, net zoals de redactie zich met het nul nummer aan het publiek wilde voorstellen.

Enige maanden later moest er een nieuwe computer bij, eentje die wel verbinding had met het lokale netwerk en internet. Er was immers een hoofdredacteur aangenomen: Teus van Wijk. Ook dat werd geregeld, aan weerszijden van het prikbord stonden nu twee computers. Een van de eerste zaken die Teus regelde voor de redactie was de cursus 'journalistiek schrijven'. "Dat zou ook handig zijn voor jou, Bas!" zei de toenmalige secretaresse Bea. Alhoewel ik niet in de redactie zat, mocht ik wel meedoen. Teus zou Teus niet zijn als hij niet eerst had onderhandeld: ik moest in ruil wel een artikel schrijven voor Denkraam. Het zijn er twee geworden, beiden gepubliceerd in nummer 6 uit december 2003. Een klein half jaar later kwam ik Teus tegen bij een etentje. Hij zat op te scheppen over hoe goed de redactieleden hun werk deden. Ik grapte dat ik wel redactielid op afstand wilde worden. Teus keek eerst bedenkelijk, maar vond het vervolgens toch een goed idee. Eind juni kwam ik Teus weer tegen, dit keer bij een bijeenkomst, en hij vroeg wanneer ik nou eens naar de redactie kwam. "Stuur me maar een uitnodiging!" was mijn antwoord. Dit liet nog ruim een maand op zich wachten, maar in augustus startte mijn carrière als redacteur van Denkraam die ruimt acht jaar zou duren.

Het prikbord hing er nog steeds, nu gevuld met kopij, maar de oude PC moest vervangen worden door een nieuwe. Of ik hier naar wilde kijken. De volgende vraag was of ik naar de website van Denkraam wilde kijken, deze was ook aan een update toe. Even later, in het najaar van 2004, sloeg de stress toe bij de redactie toen Teus door ziekte geveld was. Hoe moest het nu verder? Door gezamenlijke inspanningen van Ton Hensing (fotograaf / eindredacteur met een kritische blik op de lay out), Carla Berkhof (die de eindredactie draaiende hield) en Francisca Clasquin (die de redactie draaiende hield) kwam er toch een eindejaarsnummer uit, vergezeld van een gedichtenposter.

En het Basisberaad, waar Denkraam is gevestigd, was aan het verhuizen. De redactie en het prikbord verhuisden mee. Gelukkig kwam Teus in 2005 weer terug, en werd er een vervolgcursus Journalistiek schrijven georganiseerd. Dit keer hoefde ik niet te onderhandelen met Teus om mee te doen aan deze cursus. Dat was op zich ook niet nodig: als redactielid moest ik toch al artikelen schrijven voor Denkraam.

Gestaag verschenen er zes Denkramen per jaar. Intussen was ik (mede-)eindredacteur van Denkraam. Verder werden er ook cursussen gegeven op het gebied van vormgeving, met als doel het blad zelf als

[ervaring]

Digitaal platform cliënten geestelijke gezondheidszorg, maatschappelijke opvang, verslavingszorg

redactie te gaan lay outen. Dit doel is niet gehaald, maar het had wel een ander resultaat: de kopij op het prikbord werden vervangen door bewerkte foto's en teksten. Intussen was de oude PC vervangen door een nieuwe, en kon de redactie gebruik maken van de computers van GGzPlaza om op vrijdagmiddag te werken. Vrijdagochtend werd er altijd vergaderd. De samenstelling van de redactie is in de loop der tijd wel veranderd, maar heeft toch nog medewerkers van het eerste uur: Ernest Smit en Koos Bijlholt. Ook Michiel van Gog en Jan Bijl lopen al langere tijd mee!

De werkzaamheden van Denkraam breidden zich in de loop der tijd ook uit. In 2006 werd Dichters Dichtbij opgezet, een initiatief van Jan Burger (redactielid van Denkraam). Doel was om gedichten uit de doelgroep te verzamelen en te publiceren. Samen met GGzPlaza werd er in 2007 begonnen met het aannemen van opdrachten voor vormgeving van drukwerk en het opzetten van websites. Kleinschalig weliswaar, maar toch! Hier kwam de cursussen rond vormgeving toch van pas. In dezelfde tijd werd Denkraam ook uitgever: er werd een gedichtenbundel van Irminda de Vries uitgegeven, en sinds 2009 wordt ook de gedichtenbundel van de GGz Dichters vormgegeven en uitgegeven. Na het faillissement van het Basisberaad in de zomer 2009 zijn deze activiteiten echter weer op een laag pitje gezet.

Denkraam heeft ook minder goede momenten gekend. In 2004 overleed Jaap van der Molen, in augustus 2006 Christian Dogterom. Beiden waren redactielid van Denkraam. In 2009 ging het Basisberaad failliet, waardoor ook Denkraam dreigde te stoppen. Gelukkig was er uitzicht op voortzetting van activiteiten, en kon Denkraam doorgang vinden: eerst in de huiskamers van redactieleden, later via Corridor, en in augustus 2009 kwam er een herstart van het Basisberaad als afdeling van Zorgbelang Zuid-Holland. In de zomer van 2010 kwam er een nieuwe bezuinigingsronde waarbij het contract van onder andere hoofdredacteur Teus van Wijk niet werd verlengd. Hierdoor laaide intern de discussie op over het voortbestaan en bestaansrecht van Denkraam. Gelukkig kon Denkraam echter doorgaan, met tijdelijke ondersteuning van Ria Samson.

Met de bezuinigingsronde was er ook weer een verhuizing, dit keer naar het centrum van Rotterdam. Eind 2010 kwam Jesse Budding als hoofdredacteur in dienst, eerst vrijwillig en later betaald. Met de komst van Jesse kwam er ook een frisse wind in de redactie: de bladformule werd aangepast, later ook het formaat, en kwam er meer ruimte voor kort, actueel nieuws. Helaas heeft Jesse de redactie verlaten, vanwege een verdere afslanking van het Basisberaad in 2012.

De kracht van Denkraam is dat het echt een tijdschrift voor en door cliënten is, de redactie bestaat grotendeels uit ervaringsdeskundigen. Met dit nummer zijn er 57 Denkramen verschenen (het nulnummer meegerekend) en bestaat het blad tien jaar. Het is ook het einde van een tijdperk en het begin van een nieuwe. Als gevolg van gemeentelijke bezuinigingen is er een korting op de subsidie van het Basisberaad van circa veertig procent op haar budget. Hierdoor heeft het Basisberaad keuzes moeten maken in welke activiteiten nog doorgang kunnen vinden. Het Basisberaad zal zich richten op de meest kwetsbare groepen, en moet hierdoor afstand doen van een aantal activiteiten. Een van die activiteiten is Denkraam: deze zal niet meer als papieren druk verschijnen, tenzij er nog budget gevonden kan worden voor een á twee themanummers per jaar.

Denkraam komt hiermee niet ten einde. Denkraam gaat door als digitaal medium. De website www.denkraam.info is omgebouwd tot digitaal platform door en voor cliënten in de regio Rijnmond. De redactie zal blijven schrijven over alles wat de redactie bezig houdt. Persoonlijk vind ik het jammer dat Denkraam als papieren uitgave stopt: hiermee stopt ook een stuk PR, Denkraam wordt immers goed gelezen. Anderzijds gaat de stem van cliënten niet verloren: via de website blijft deze gehoord, en het internet biedt veel uitdagingen om als redactie aan te gaan. Ik kijk terug op een mooie periode met Denkraam, maar ook vooruit. Denkraam het digitale tijdperk betreden: het prikbord hangt er nog steeds, maar een forum komt erbij!

Bas van Bellen.

[ervaring]

Ernest Smit al tien jaar redacteur van Denkraam

Verslaggever beschikt over een vlotte pen

Ernest Smit maakt al tien jaar lang deel uit van de redactie van Denkraam. De verslaggever kwam op een conferentie van de gezamenlijke cliëntenraden in Rijnmond en het Basisberaad in aanraking met het toenmalige project Denkraam. Vervolgens nam Ernest plaats in de redactie van het nieuwe magazine. In die hoedanigheid is hij niet meer weg te denken bij Denkraam. Hij is dan ook een ervaren rot op de burelen van ons blad.

Langstzittende medewerker

Ernest Smit is tegenwoordig samen met onze nestor Koos Bijlholt dus de langstzittende redacteur van Denkraam. Tevens fungeert hij al geruime tijd als eindredacteur. In laatstgenoemde functie denkt hij mee over de inhoud en de onderwerpen van het magazine. Als redacteur maakt Smit artikelen voor het blad.

Deadlines

Het schrijven van een artikel geeft de Rotterdammer een goed gevoel. Ernest: "Toch worstel ik nog altijd met deadlines. En het maken van een artikel is derhalve soms wel een hele opgave." De verslaggever benadrukt dat zijn geestelijke toestand hem bij de journalistieke werkzaamheden wel eens in de weg zit. Ernest Smit omschrijft zichzelf niet als een echte reporter: "Ik ben meer literair ingesteld." Desondanks is

Ernest een volwaardige medewerker die makkelijk ervaringsverhalen schrijft en mooie gedichten publiceert. "Ervaringsverhalen en gedichten hebben dan ook mijn interesse." Hij probeert zijn stukken interessant en leesbaar voor de lezer te houden. Toch heeft Ernest soms moeite om zich voldoende te motiveren voor het maken van een artikel. "Ik probeer er zin in te krijgen, en dat lukt helaas niet altijd." Maar als hij op dreef is dan beschikt Smit over een vlotte pen.

Jammer

In de loop van de jaren is Denkraam volgens de intelligente Smit, die dat goed kan beoordelen, kwalitatief veel beter geworden. Hij vindt het jammer dat niet meer mensen uit de doelgroep voor het blad publiceren. Ernest Smit: "Dat is nooit van de grond gekomen." Helaas heeft Ernest zijns inziens weinig contact met de achterban van het blad. "Soms dan spreek ik wel eens cliënten, maar meestal zijn dat geen grote lezers." In het nieuwe jaar 2013 gaat Denkraam digitaal. Ernest Smit vindt het jammer dat die beslissing genomen moest worden. De verslaggever is nog afwachting

over de koerswijziging van Denkraam. “Persoonlijk heb ik meer affiniteit met gedrukte media. Denkraam gaat nu digitaal, maar persoonlijk gebruik ik een computer alleen om mijn teksten uit te typen. Maar we zien wel wat het gaat worden.”

Hoofddirecteuren

In de loop van de jaren heeft Ernest met een aantal hoofddirecteuren gewerkt. De samenwerking met bijvoorbeeld een Teus van Wijk is hem uitstekend bevallen. “Teus kon de medewerkers echt enthousiast maken.” Een andere voormalige hoofddirecteur Jesse Budding krijgt eveneens een positieve beoordeling: “Jesse beschikt over een uitgebreid journalistiek netwerk.” Het vertrek van Jesse was door het aflopen

van zijn contract onvermijdelijk. Ernest Smit kreeg in de loop van de tijd een beter contact met zijn voormalige hoofddirecteur. “Ik was niet blij met het vertrek van Jesse. En ik heb sowieso al moeite met veranderingen op de redactie.”

Andere werkzaamheden

Naast zijn werk voor Denkraam maakt Ernest deel uit van de cliëntenraad van Bavo Europoort. Verder houdt hij zich na zijn verhuizing bezig met zijn huishouden. Ernest Smit rondde op school onder meer het VWO met succes af.

Stephan van Hal

[in memoriam]

In memoriam: Ron Kiela

Zeer onverwachts is op donderdag 27 september Ron Kiela overleden, pas 55 jaar oud. In mei van dit jaar hebben we met een paar mensen van het Basisberaad nog een gesprek met Ron gehad en een half jaar later op 3 oktober moesten we al in Delft naar zijn crematie voor het afscheid. De heer Ruud de Wilde, leidinggevende bij de afdeling van de Geestelijke Gezondheids Dienst waar Ron Kiela werkte hield bij die crematie een zeer persoonlijke toespraak om zijn waardering voor Ron te doen blijken. Denkraam heeft Ruud de Wilde geïnterviewd over Ron Kiela. Ron was een lieve man met een groot hart. Tot het laatst toe in het hospitaal waar hij op zijn einde lag te wachten na de laatste chemokuur was hij nog vol zorg voor het werk waar hij afscheid van moest nemen. Er zijn meer dan twee mensen nodig om dat werk van hem over te nemen want ook buiten de werktijd op kantoor was hij altijd voor iedereen bereikbaar voor hulp en advies en ook actief en betrokken bezig. In zijn woonplaats Delft betrokken bij de Partij van de Arbeid als bestuurslid van de afdeling en het geweest en als lid van de Provinciale Staten van Zuid Holland. In Schiedam was hij ook bestuursvoorzitter van de Stichting Incentive. Op de GGD werkte Ron als senior beleidsmedewerker bij de afdeling Zorgregie. Wij zagen

hem vaak op het centrum MAC Branderstad op het Spinhuispad in Schiedam als daar iets bijzonders te doen was. En ook op de Plenaire Vergadering van het Basisberaad kwam hij voor het faillissement vaak. Ook na het faillissement heeft Ron Kiela zijn invloed ingezet en vele vergaderingen bijgewoond om tot een doorstart te komen van het Basisberaad als afdeling van Zorgbelang. Door zijn persoonlijke inzet had Ron ook toegang tot mensen die voor anderen niet zo makkelijk openstaan. Hij werkte hij samen met de Pauluskerk, Stichting de Hoop in Dordrecht, Bouman, Context en het Basisberaad voor het welzijn van deze mensen. Op die manier heeft hij in de Week van de Psychiatrie als dagvoorzitter gefunctioneerd samen met Paul de la Bruyere van de GGD. Ron was vrijgezel maar door zijn sociaal engagement miste hij een eigen gezin niet. Hij woonde in Delft bij zijn broer Peter Kiela en was de lievelingsoom van de twee dochters van zijn jongste broer Marco. Die twee kregen bij de crematie zelfs een spontaan applaus toen ze met veel tranen toch op hun eigen manier een woord van afscheid hadden voor hun lieve oom Ron.

We Ron Kiela met zijn warme, positieve levensinstelling veel dank verschuldigd. Wij wensen zijn familie, collega's en vrienden veel sterkte om zonder hem verder te gaan. Hij ruste in vrede.

[nieuws]

Thuishavens: de vaart komt er in

In het laatste papieren nummer van Denkraam ook het laatste nieuws over de ontwikkeling van de thuishavens in Rotterdam. Tijdens een interviews met Joke Ellenkamp (elders in dit blad) vertelde ze ons dat ook de Stichting Pameijer mee gaat doen met deze ontwikkeling. Nu in de toekomst de subsidie van sociale opvang van GGz cliënten in dagactiviteitscentra wordt afgebouwd of helemaal komt te vervallen zoekt Pamneijer naar andere wegen om hun centra een functie te geven en haar klanten een veilige plek te bieden om heen te gaan. De thuishavens van de gemeente Rotterdam bieden deze weg. Pameijer zoekt samenwerking met de verantwoordelijke wethouder Florijn om ook de beschermende woonvorm in de Kapiteinsbuurt in Delfshaven en aan de Tagoreplaats (Ommoord) te veranderen in thuishavens. Ook het activiteitencentrum 'Het nieuws spoor' (Oude Noorden) wordt een thuishaven. Het Nieuwe Spoor is nu dan ook al in verbouwing: de grote zaal wordt een restaurant en de inloop is nu in de entreehal, die al helemaal verbouwd is. Het Nieuwe Spoor had al jaren een sociale functie voor de buurtbewoners die nooit iets met de GGz te maken hadden. Ook zij vonden er een gezellig en veilig trefpunt en een goedkoop eethuis. Beter dan thuis achter de geraniums, niet waar? Die sociale functie wordt nu versterkt. Denkraam Digitaal houdt u op de hoogte. Surf naar www.denkraam.info en houd ook volgend jaar het laatste nieuws bij over thuishavens in Rotterdam!

Jan Bijl

Band wil nummer één-hit scoren

In september hebben muzikale (ex-) daklozen een band gevormd: One Gift. De popgroep wil in december een heuse kersthit op de markt brengen. Initiatiefnemer is Peter van Drunen. De popgroep wordt bijgestaan door de band van Ronald Kool die onder meer toetsenist is bij Anouk. De ambitieuze equipe is vanaf eind augustus bezig met de voorbereidingen op de kersthit 2012. One Gift wil met het nummer Uninvited een vette nummer één-hit scoren. “Daar gaan we in ieder geval voor”, laat een enthousiaste Van Drunen weten.

Selectie

Peter van Drunen en zijn collega's hebben uiteindelijk acht mensen geselecteerd die deel uitmaken van de band. In totaal schreven liefst 30 mensen zich in voor de auditie. De mensen die niet geselecteerd zijn spelen een rol in de videoclip of maken deel uit van

[profiel]

het koor. In de videoclip, die belangeloos wordt gemaakt door Rob van Pelt, spelen een aantal bekende Nederlanders een rol: Quintis Ristie, Willibrord Frequin en Kim Holland. In de studio van Michel van Schie bereidt One Gift zich voor op de kersthit 2012. De (ex-) daklozen zijn afkomstig uit Utrecht, Den Haag en Rotterdam. De band oefent tweemaal per maand in een professionele opnamestudio.

Ambitieuus

Peter van Drunen kwam op het idee om een band te vormen toen hij in een Haagse psychiatrische instelling met daklozen werkte. De initiatiefnemer: "Ik heb toen zoveel muzikale talenten gezien, dat ik dacht, daar moet ik iets meedoen." Volgens Van Drunen zijn vooral daklozen in staat om het ultieme kerstgevoel te vertolken. One Gift toont zich met het nummer Uninvited zich zodoende behoorlijk ambitieus. "We willen zoals gezegd een nummer een-hit scoren. Al is het geen drama als dat niet lukt," laat Van Drunen weten.

De andere doelstelling van de band is dat de leden hun leven een andere wending gaan geven. "Bovendien doen ze met het nummer wat terug voor de maatschappij", maakt Van Drunen duidelijk. De leden hebben het inmiddels goed naar hun zin in de band. De vlot sprekende Peter van Drunen: "We hebben echt een leuke groep en onze mensen vinden het leuk om mee te doen." Hij benadrukt daarnaast dat het maken van muziek bij de band duidelijk voorop staat. "We besteden geen aandacht aan pro-

blemen en mensen zijn open naar elkaar toe."

Publiciteit

One Gift heeft tot nu toe al behoorlijk wat publiciteit gehad. Het Algemeen Dagblad, Het Parool en Radio 538 hebben al aandacht aan de band besteed. De popgroep is nog wel op zoek naar een serieuze media-partner. Peter van Drunen: "We willen in de media serieus genomen worden. "Dus een omroep als Pow-ned komt er bij ons niet in. Datzelfde geldt voor Man Bijt Hond. Het is dan ook echt de bedoeling dat de media oprecht aandacht aan onze band besteden."

Opbrengst

De opbrengst van de single zal worden verdeeld. Ongeveer twintig procent gaat naar I-tunes. Het resterende gedeelte wordt verdeeld tussen Kika en de bandleden. Het is de bedoeling dat One Gift blijft voortbestaan na het uitbrengen van de kerstsingle. In de toekomst zal de band zichzelf moeten gaan bedruipen. "Dan zal de onze popgroep zelf geld moeten gaan verdienen," meldt Van Drunen. Ook in het vervoltraject zal de band gebruik maken van de huidige ondersteuning van Megakool en Sketch Producties. De diverse hulpinstanties blijven bij de band betrokken.

Het nummer is eind december voor 1 euro te downloaden.

Stephan van Hal

De diagnose: sleutel tot succesrijk behandelen!

Als je ergens last van hebt, iets mankeert, zowel op fysiek als psychisch gebied, dan is het van groot belang dat allereerst gekeken gaat worden wat er nu precies aan de hand is. Dit heet diagnosestelling en dat moet heel precies gebeuren want alleen dan, als boven alle twijfel verheven is wat er niet goed zit kan je pas doelgericht gaan behandelen!

Ik zal me hier beperken tot diagnose stelling in het kader van aandoeningen binnen de geestelijke gezondheids zorg. Dit kunnen vele aandoeningen en ziekten zijn zoals: depressies, ADHD, schizofrenie, bipolaire stoornis, angststoornissen enzovoorts. Hierbij geldt dat het in eerste instantie geboden is zeer zorgvuldig helder te krijgen wat er nu exact aan de hand is en dat zo snel mogelijk, al dient zorgvuldigheid de hoogste prioriteit te hebben. Niet alleen kan dan de behandeling doelgericht starten, zowel wat medicijnen betreft maar eventueel ook een therapie.

Meer begrip

Het krijgen van een diagnose heeft nog een ander gunstig effect: als er nu een diagnose is, dan ga je een hoop zaken begrijpen uit je verleden en je begrijpt je eigen doen en laten ook veel beter; je snapt nu meer van zaken die zich in het verleden afspeelden. Maar het stellen van een diagnose binnen de geestelijke gezondheidszorg is wel even iets anders dan de diagnose stelling in de somatische geneeskunst! Daar kan men door het meten van een aantal zaken conclusies trekken over de gezondheid van (onderdelen van) het lichaam. Dat kan in de psychiatrie niet, je kan er geen meetlat naast leggen, hetgeen het stellen van een diagnose wezenlijk moeilijker maakt.

Dit houdt in dat het stellen van een diagnose in de psychiatrie bijna altijd langer duurt en dat het een

moeilijker proces is dan in de somatische geneeskunst. Waarom zet de ggz niet meer vaart achter het stellen van een diagnose? Zoals gezegd is het een veel moeilijker proces, en dat houdt in dat de kans op het vergissen in diagnose ook veel groter is. Men wil dus langer observeren en testen. Dat het een lastiger proces is, houdt bijna automatisch in dat de kans op het stellen van een verkeerde diagnose aanzienlijk is en dat zien we dan ook nogal eens in de praktijk.

Wat kan je nu zelf doen om snel een juiste diagnose te krijgen? Het is van belang zelf zo goed mogelijk

[opinie

met je hulpverlener samen te werken en het kan helpen als je iemand meeneemt die jou goed kent, zodat deze persoon ook belangrijke dingen over jou kan zeggen waar jijzelf niet zo snel op zou komen. Het krijgen van een diagnose wordt verschillend ervaren; de een wil er niets van weten, terwijl voor een ander de diagnose juist een vorm van opluchting is: eindelijk weet ik wat er met me aan de hand is! In deze gevallen zal de aanvaarding van de diagnose

weinig of geen problemen kennen. De hier aan gekoppelde acceptatie zal dan ook nauwelijks problemen met zich mee

brengen. De motivatie die bij medicatie en therapie

komt kijken, zal bij deze groep veel groter

zijn.

Het krijgen

van de diagnose

zou een sterke motivatie moeten zijn

om je in deze materie te verdiepen. Hoe meer je over je ziekte kunt

leren, des te beter je eigen gedrag gaat begrijpen maar ook: des te

beter zal je met je ziekte om kunnen gaan en

voor zo ver mogelijk kunnen bij sturen. Het lang door moeten blijven lopen zonder een (juiste) diagnose, is heel erg. Al die tijd namelijk weet jij zelf niet waar je aan toe bent, maar ook je omgeving niet, en dat houdt in dat je nauwelijks op enig begrip kan rekenen en vaak met vervelende en domme opmerkingen geconfronteerd wordt, hetgeen heel anders wordt als

je een diagnose hebt en kan vertellen dat je dit of dat mankeert.

Het lang uitblijven van een diagnose kan zeer negatieve gevolgen met zich brengen. Iemand met angststoornissen bijvoorbeeld, moet zoveel langer lijden, en dat geldt natuurlijk ook voor mensen die in een depressie zitten. Deze mensen kunnen vaak gedurende de problematiek niet werken of school bezoeken. Iemand met ADHD moet doorgaan met zijn of haar zeer drukke gedrag, en de sociaal-maatschappelijke gevolgen zijn navenant. Iemand met een van dergelijke problemen kan hierdoor zijn werk verliezen, mogelijk zelfs suïcidaal worden met alle potentieel ernstige gevolgen. Iemand die lijdt aan schizofrenie kan verder in de ziekte wegzakken en minder bereikbaar worden. Je kan wel eens de indruk krijgen dat men binnen de GGZ expres lang wacht voor een diagnose gesteld wordt, omdat de verschijnselen van de ziekte dan heviger worden, hetgeen de diagnose stelling minder moeilijk maakt... maar of je daar als cliënt blij mee moet zijn?

De diagnosestelling bij een psychische kwaal wordt overigens bemoeilijkt door het feit dat er bij een psychische ziekte veelal een overlap is met een andere psychische ziekte, die het zicht op een andere ziekte kan vertroebelen. Dit kan de hulpverlener op het verkeerde been zetten en zal de diagnose tijd zeker niet bekorten. Bij ADHD bijvoorbeeld, zijn er nogal wat ziekten of stoornissen die verschijnselen kunnen geven die lijken op dat wat je ziet bij ADHD. Ook bij de bipolaire stoornis komt vaak een bepaalde mate van overlap voor en dat kan gering zijn maar ook wat sterker en als die (minder belangrijke) overlap nou net meer opvalt, (perceptie) bestaat het gevaar dat de psychiater zich daar vooral op gaat richten, en ja, dan gaat het mis in de diagnostiek!

Ik pleit ervoor dat de patiënt een keer wordt gezien door een collega-psychiater als een psychiater en/of de patiënt na een halfjaar vindt dat er geen duidelijke diagnose naar voren is gekomen. Die andere psychiater kan er dan eens fris en vanuit zijn visie naar kijken, wat verhelderend kan werken.

Ben Kura

[verslag]

Homeless World Cup 2012

Het Nederlands voetbalteam voor dak- en thuislozen heeft in oktober meegedaan aan het WK in Mexico. De ploeg eindigde in de Homeless World Cup uiteindelijk op een keurige 18e plaats. Gert Kraaijeveld, die het team begeleidde, keek uiteindelijk terug op een geslaagd evenement. “Helaas werd onze doelstelling, een plek bij de eerste 15, net niet gehaald. Desondanks hebben we met zijn allen een uitstekende prestatie geleverd.”

Nederlands Kampioenschap

Doordat Rotterdam het Nederlands Kampioenschap op haar naam wist te schrijven mocht de ploeg in Mexico de landelijke oranje kleuren verdedigen. Het had zich terdege op het evenement voorbereid. De va-

derlandse equipe had een flink aantal trainingen achter de rug en werkte in de aanloop naar het WK voor dak-en-thuislozen een aantal toernooien af. Het Nederlands team wist in de eindronden liefst zeven wedstrijden te winnen. De ploeg van coach Mohammed Hamdie verloor viermaal een wedstrijd. In de strijd om de 17e en 18e plaats verloor Oranje nipt met 4-3 van Roemenie. Aan het mondiale kampioenschap deden liefst 48 landen mee. Op het WK werkten de deelnemers een aantal duels op dezelfde dag af.

Op het WK voor dak-en-thuislozen speelden beide teams met vier spelers en een doelman op een straat-terrein tegen elkaar. De wedstrijden duurden tweemaal zeven minuten en stonden onder leiding van een professionele scheidsrechter. Op het WK waren twee Nederlandse arbiters actief. Nederland toonde volgens Kraaijeveld op het WK vooral een collectief gezicht. “We hebben met zijn allen veel inzet getoond. Onze ploeg bestond dan ook uit een aantal bijters en

vechters.” Hij stelt vast dat Nederland met het beste team, sinds jaren, voor de dag kwam. “Vergeleken met voormalige Nederlandse ploegen stak ons team er toch echt boven uit.” Het niveau van de Nederlandse opponenten was volgens Kraaijeveld eveneens bijzonder hoog. “De tegenstanders lijken wel ieder jaar beter te worden.”

Het Nederlands team had het goed naar haar zin op de Homeless World Cup. Gert Kraaijeveld: “Het WK was een positieve ervaring voor ons. We vonden het allemaal een geweldig festijn. Het toernooi leverde meer hoogtepunten dan dieptepunten op.” Opmerkelijk was bijvoorbeeld dat Nederland zelfs werd uitgeroepen tot publieksfavoriet van het toernooi. Het publiek beschouwde Oranje dan ook als helden van het toernooi,” vertelt Kraaijeveld.

De toeschouwers wisten de weg naar het Zocalo speelsterrein toch al makkelijk te vinden. Ongeveer 80 procent van de tribuneplaatsen waren bezet. Alleen de weersomstandigheden waren bijzonder lastig voor de spelers en begeleiders. Gert Kraaijeveld: “Het was gemiddeld 24 tot en met 26 graden en de zonscheen bijzonder fel. Daarnaast was de lucht behoorlijk vervuild.” Toch wist Nederland goed om te gaan met deze moeilijke omstandigheden.

Vriendschap

De vliegreis van Nederland naar Mexico verliep uitstekend. voor het Nederlandse team en de begeleiding. “En dan te bedenken dat sommige spelers van ons nog nooit hadden gevlogen,” zegt Kraaijeveld. “We hadden het voordeel van een rechtstreekse

vlucht, die elf uur duurde, en dat was wel prettig.” Tijdens het toernooi was de sfeer binnen het team goed. Gert Kraaijeveld: “De spelers trokken veel met elkaar op en wilden er het beste van maken. Een aantal van onze mensen kregen vriendschap met elkaar doordat ze veel met elkaar optrokken.”

Door Stephan van Hal

Nederland-coach Mohammed Hamdie maakte na afloop van het toernooi overigens bekend dat hij zijn manschappen de rug toekeert. Gert Kraaijeveld laat weten dat de oefenmeester stopt vanwege tijdsgebrek. “Het is nog niet bekend wie Mohammed op gaat volgen.” Begin januari zal de nieuwe coach in ieder geval weer een nieuw Nederlands team moeten formeren. De huidige spelers mogen na het WK namelijk niet meer voor Nederland uitkomen.

Gert Kraaijeveld: “We laten onze oude spelers niet aan hun lot over. Het is de bedoeling dat ze doorstromen naar reguliere voetbalclubs. We willen ieder geval contact met hen blijven houden.” Hetgeen de betrokkenheid van de vlot articulerende Kraaijeveld en zijn begeleiding kenmerkt. Hij merkt op dat oude spelers van daklozenteams nog altijd contact met hun voormalige begeleiders onderhouden. “Ze wisselen nog wel eens ervaringen met ons uit.”

Interview met Joke Ellenkamp

Cultuur en eetcultuur bij Pameijer

Een directeur die ooit ook een restaurant met biologische voeding heeft geleid zul je in de GGZ niet veel vinden. Bij de Stichting Pameijer wel, want Drs. Joke Ellenkamp (Master Business Administration – Health) is zo iemand

Toen ik met Alex van der Made op bezoek was bij het Rotterdamse Oogst Festival op 22 September op het Heemraadsplein werden we door Joke uitgenodigd mee te doen aan een voedselmeditatie. De Volkstuinvereniging Blijdorp, een actieve club met een paradijsje aan de rand van de stad, had al enige malen deelgenomen aan dit festival met een interessante bijdrage. Het festivalthema was dit jaar: “Land van Melk en Honing” De Volkstuinvereniging had haar stand ingericht als een honingraat met zeshoekige ruimtes. In één van die ruimtes zat Joke met haar bezoekers te mediteren. Na ontspanning en rustige ademhaling kreeg ieder één rozijn, eerst om te bekijken en te voelen en daarna ook te proeven. Zo richt je alle aandacht op het voedsel en weet je goed wat je eet. Elders in de honingraat van het Luilekkerlabyrinth van de volkstuinters was ook de kookgroep Happy Food van de volkstuinters die de bezoekers liet proeven van smakelijke groentegerechten en honingproducten. Verderop werden kinderen als bijen geschminkt en ergens anders zat de Bijenkoningin te zoemen.

Joke Ellenkamp heeft niet alleen een volkstuin van de VTV Blijdorp waar zij met haar partner gezonde groenten kweekt. Zij heeft binnen Pameijer meegewerkt om ook daar een eetcultuur te doen ontstaan. Lichaam en geest zijn één geheel en een goede voeding helpt een mens zich goed te voelen en levert het lichaam ook de energie om goed te functioneren. Pameijer heeft daartoe zelfs een kookboek “Proef Pameijer” uitgegeven. Dit boek is in de winkel van “Kookpunt” aan het Noordplein te koop en ook daartegenover in het hoofdkantoor van Pameijer aan de Crooswijkse singel. Het kookboek staat vol met makkelijke recepten om lekker, gezond en betaalbaar eten klaar te maken. Simpele gerechten voor elke dag, aangeleverd door klanten, medewerkers en vrijwilligers van Pameijer maar ook door enkele professionele Rotterdamse chef-koks. Dit boek geschreven door Ellen Scholtens is een belangrijke ondersteuning van de eetcultuur van Pameijer.

Joke Ellenkamp is als wijkverpleegkundige in de zorg terecht gekomen. Maar al op de middelbare schoolleeftijd nam zij met kerst kwetsbare mensen mee naar huis. Het boeide haar hoe mensen onder moeilijke omstandigheden toch kracht konden hebben en was gefascineerd door de rafelrand van de samenleving en de mensen die daar stand hielden. Ook in de tijd dat zij in de gemeenteraad zat was zij actief betrokken bij het lot van dak- en thuislozen. Via werk in de vrouwenopvang en als voorzitter van het bestuur van het Centrum voor Dienstverlening (CVD) kwam zij bij Pameijer terecht. De motivering van de Stichting Pameijer om mensen te laten meedoen ook al zijn zij anders sprak haar aan. Inclusie heet dat, en één van de leuzen van Pameijer is: “De meeste mensen zijn andere mensen”. Een inclusieve maatschappij waar iedereen de kans krijgt om naar vermogen mee te doen is dan een logisch uitgangspunt. Joke Ellenkamp ziet haar functie als directeur niet als een afstandelijke plaats boven die andere mensen, nee, zij wil altijd voor iedereen begrijpelijk blijven en desnoods simpel uitleggen wat zij bedoelt. Dat geeft haar ook energie om het werk te doen en te ervaren dat je werk er echt toe doet voor die andere mensen. Zij wil zo aan de samenleving meer begrip geven wie die andere mens is en waarom die mens niet uitgesloten moet worden of zelfs opgeborgen maar een eigen plaats verdient waar die mens zelfrespect en waardering van anderen krijgt. Bij Pameijer krijgt zij een bijzondere kans daar aan te werken. De cultuur bij Pameijer is zeker inclusief. Ook in de beschermde woonvormen die voor de cliënten zijn opgezet is het beleid dat men daar als overgangsfase woont op weg naar zelfstandig wonen en deelname in de maatschappij. Deelname aan een herstelwerkgroep helpt de cliënten om zich op die terugkeer voor te bereiden. In samenwerking met “Community Acces” in New York heeft Pameijer ook het project “Howie the Harp” opgezet. Dit trainingscentrum dat dit jaar op 29 mei officieel is geopend biedt aan klanten van de GGZ de kans om zich voor te bereiden om weer volwaardig aan werk in de maatschappij mee te doen. De oplei-

[interview]

ding bestaat uit een half jaar training, een half jaar stage en tenslotte een half jaar begeleid werken. Uniek aan dit programma uit New York is dat de mensen samen aan hun herstel werken en hun vaardigheden vergroten. Eigen kracht ontwikkelen voor een beter bestaan

Ook inclusief lekker eten, zoals uit het Pameijer kookboek duidelijk blijkt. En met Alex van der Made is een kookproject opgezet om in het restaurant bovenin het kantoorgebouw samen te koken met de cliënten. Alex is vurig voorstander van veganistisch voedsel. En als veeteelt dan toch perse nodig is dan wel maximale aandacht voor het dieren welzijn. Hiertoe heeft Alex een aanzet gegeven voor de oprichting van de Stichting Oerdier die dit soort veeteelt wil promoten. Maar de veganistische kookkunst gaat nog een stapje

verder. Daarbij worden helemaal geen dierlijke producten gebruikt en alleen op basis van plantaardige eiwitten een smakelijke maaltijd bereid. Voor de mensen van Pameijer een goede kans om met deze kookstijl en de filosofie er achter kennis te maken. Wel 80 mensen kwamen op deze bijzondere kookmanifestatie af, om mee te koken of lekker mee te eten. Bij de Capelse Brug heeft Pameijer een activeringscentrum in een boerderij waar een openbaar restaurant aan verbonden is. Daar eet je producten van die boerderij en wordt je bediend door de klanten van Pameijer. Kortom, Pameijer gaat er voor de kwaliteit van het leven te verbeteren. En met Joke Ellenkamp als inspirator gaat dat zeker lukken.

Jan Bijl

HSP Café Twee en Drie

Iedereen welkom op 21 september en 29 november

Na het daverend succes van HSP Café Eén op Eén April 2012 in het Rotterdams Centrum voor Theater in Delfshaven organiseerde de werkgroep IPR van het Basisberaad een tweede HSP Café in de regio Rijnmond op dezelfde locatie aan de Mathenesserdijk 293. Vanaf 13 uur was iedereen welkom bij dit HSP Café voor en door hooggevoelige mensen, al was het alleen maar om kennis te maken en meer te horen van wat hooggevoeligheid nu eigenlijk inhoudt. Want er was een lezing over het onderwerp door Annek Tol (zie www.annektol.nl) Annek Tol houdt in de regio Arnhem/Wageningen geregeld lezingen over hooggevoeligheid en geeft ook cursussen hoe optimaal met je eigen hooggevoeligheid om te gaan zonder dat dit tot stress of overgevoeligheid leidt. Dan kan je als hoog sensitief persoon beschikken over de kracht en de energie die hooggevoeligheid kan geven. Voorafgaand aan de lezing kreeg ieder de kans om iets over zichzelf en over ervaringen met hooggevoeligheid te vertellen. Na afloop was er een gezellig samenzijn in de bar van het Centrum voor Theater. Ook was er een afsluiting met een ceremonie / meditatie gewijd aan de Herfstevening die precies op die 21 september viel. Caroline Groeneveld begeleidde deze ceremonie.

Het derde HSP Café vond plaats in het centrum "De Uitdaging" van de stichting Corridor achter het station aan de Provenierssingel. Corridor had daar zijn eigen maandelijks Café Corridor en de werkgroep IPR infiltreerde daar met een hooggevoelig spelletje Mikado en vragenlijsten voor de bezoekers om zo uit te maken of die ook bij de HSP club hoorden. Het was een informele en gezellige kennismaking met Corridor en haar bezoekers. Het plan is om daar ook het vierde HSP Café te organiseren en wel op de middag van Valentijnsdag op donderdag 14 Februari 2013. Het nieuws daarover is te vinden in de digitale voortzetting van ons onvolprezen papieren Magazine Denkraam. Trek je digitale Internetschoenen aan en surf naar www.denkraam.info en je kan het laatste nieuws over dit HSP Valentijnsdag Café volgen. Tot ziens !

Jan Bijl

Ready for change

[profiel]

Directeur Richard van den Ende richtte in 2008 de verslavingskliniek Ready For Change op. In de Rotterdamse verslavingsinstelling worden mensen behandeld die verslaafd zijn aan genotsmiddelen zoals drank, cannabis, coke, GHB, Cannabis, en sex. De instelling behandelt jaarlijks liefst 1100 mensen. De verslavingskliniek heeft dan ook een prima reputatie opgebouwd. Liefst 68% van de verslaafden laat weten dat ze tegenwoordig niet meer gebruiken.

Ready For Change heeft naast talrijke academici een tiental ervaringsdeskundigen op de loonlijst staat die weten hoe verslaafden zich kunnen voelen. De instelling maakt gebruik van psychiaters, verslavingsartsen, psychologen, pedagogische hulpverleners en systeemtherapeuten. Richard van den Ende "Onze personeelsleden weten wat het is om in de goot te liggen." De 48-jarige directeur is zelf ook een voormalige verslaafde. "Ik heb vanaf mijn twaalfde gedronken gesnoven en geblowd." Vervolgens zag hij zich na een ontslag bij zijn toenmalige werkgever het licht. Hij kicke af en besloot daarna een kliniek te starten. De directeur die zelf al zes jaar clean is, wil met zijn kliniek de verslaafden goede GGZ-zorg bieden.

In de kliniek kunnen mensen op verschillende manieren geholpen worden. De verslaafden kunnen een maand opgenomen worden of deelnemen aan dagbehandeling of internetbehandeling. Vervolgens wordt er aan de verslaafden nazorg geboden. Van den Ende maakt duidelijk dat de verslaafden gemotiveerd worden om snel weer aan het werk te gaan en zo snel mogelijk weer thuis te gaan wonen.

Twaalf-stappen-plan

Om de verslaafden te behandelen maakt Ready For Change gebruik van het twaalf-stappen-plan. Met behulp daarvan hopen de werknemers van Ready For Change antwoord te krijgen op vragen als: Wat raakt mij en waardoor gebruik ik?" Richard van den Ende eist van zijn klanten dat men abtinent blijft. De deelnemers kunnen een time-out krijgen als ze toch ge-

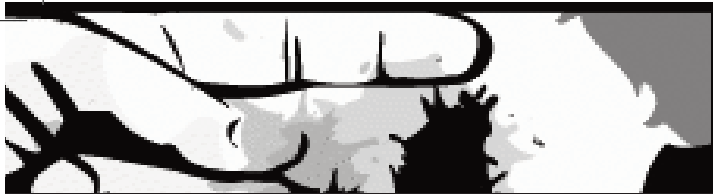
bruiken. Richard van den Ende: "Daar zijn we heel zwart-wit in, maar tolerantie levert niets op." Het motto van Ready For Change is duidelijk: "Het gaat goed met je zo lang je niet gebruikt." De werknemers van Ready For Change hopen door middel van talrijke therapieën de befaamde terugval of uitglijer te voorkomen. De verslaafden moeten bij trek in de drugs contact zoeken met hulpverleners van de instelling of erover praten met elkaar. Dat is dan ook de eerste stap om niet meer te gebruiken.

Doelstelling

De doelstelling van Ready For Change is om verslaving bespreekbaar te maken. De instelling wijst de verslaafden op de gevolgen van hun verslaving. Richard van den Ende: "Het heeft geen zin om met een verslaving rond te blijven lopen. Verslaving is een ziekte en moet begeleid worden door mensen die er verstand van hebben. Daarnaast hopen we met onze behandeling eindelijk het taboe op verslaving te doorbreken."

Oorzaken van verslaving

De oorzaken van verslaving liggen volgens Van den Ende voor de hand. "De middelen geven de verslaafden een lekker gevoel." Normale mensen kennen met genotsmiddelen hun grenzen. De directeur omschrijft verslaafden als gevoelige personen iets gevonden hebben om zichzelf te vullen. Richard van den Ende vindt dan ook dat verslaving aangeleerd gedrag is. "Dat kan je afleren." Hij adviseert mensen dan ook om in plaats van te gebruiken een andere activiteit te

zoeken. "Ga lekker naar het bos of naar het museum. Het heeft dus geen zin om als alcoholist naar de kroeg te gaan." Hij erkent dat de verslaving altijd op de loer zal liggen. "Een verslaving draag je altijd bij je en kan bij moeilijke momenten toch weer opspelen." Richard van den Ende benadrukt dat verslaafden ook door trauma's afhankelijk kunnen worden van genotsmiddelen. "Dat soort mensen komen we in onze behandeling veel tegen."

In Nederland wordt op dit moment slechts 6% procent van de verslaafden begeleid. Richard van den Ende benadrukt dat een groot gedeelte van de verslaafden zijn of haar probleem ontkent. Het grootste gedeelte van de cliënten van Ready For Change is verslaafd aan alcohol of drugs. Een aantal genotsmiddelen zijn echter moeilijk te controleren. De manager benadrukt dat dat blij gamen het geval is. "Gamen is wellicht de moeilijkste verslaving. Dat is echt niet te controleren voor onze hulpverleners." De partydrug GHB wint onder het uitgaande publiek steeds meer terrein. Dat baart de hoogste man van Ready For Change natuurlijk grote zorgen.

De familie van verslaafden wordt door Ready For Change middels gesprekken bij de behandeling. "We maken familieleden duidelijk wat de problemen inhouden. Daarnaast adviseren we hen om de kinderen enigszins los te laten. Ouders moeten inzien dat ze de kinderen niet kunnen genezen. Tenslotte adviseren we de familie om de verslaving niet in stand te houden," laat de vlot sprekende Van den Ende weten.

Ready For Change werd, zoals gezegd, opgericht in 2008. Aanvankelijk bestond de klantenkring vooral uit rijkere verslaafden. Sinds 2009 is ook 'de gewone man' welkom in de kliniek. Richard van den Ende blijft met zijn kliniek een ambitieuze manager. De directeur heeft plannen om zijn kliniek te gaan uitbreiden, "maar daarover kan ik nog geen mededelingen doen."

Stephan van Hal

O, o, snik

Bijgedragen aan de conceptie van het blad O.

Daarna heel wat gepubliceerd: over congres in Barcelona, boekbesprekingen o.a. Hooggevoeligheid van Susan Marletta-Hart (zeer aan te bevelen), gedichten (Bas en Teus hebben zitten zweten op de Zeven Zwanen, die ik zo graag diagonaal op de bladzijde wilde zien; chapeau, gelukt), artikelen over de congressen Integrale Psychiatrie in Groningen, en van de werkgroep Herstel in elk blad gedurende bijna 2 jaar, in memoriam van Christian Dogterom. Dit is een greep uit mijn geschiedenis van Denkraam.

De papieren versie gaat ter ziele, in het herdenkingsjaar van Martin Toonder nota bene! Ernest Smit, die de naam Denkraam op het blad geplakt heeft, zei recent dat we nu niet meer gebakken zitten aan een einddatum! De redactie kan dus eindeloos publiceren online.....Dat getuigt van een groot Denkraam.

Foekje Bok,
Capelle aan den IJssel, 12 november 2012

De (A?) sociale maatschappij?

Is de maatschappij sociaal? Dit is een vraag die bij iedereen een ander antwoord zal genereren. Het is maar hoe je er tegen aan kijkt, en wat jouw ervaringen zijn.

Laten we eerst eens kijken wat we onder sociale maatschappij kunnen of moeten verstaan in de praktijk. Om te beginnen is het een concreet teken van beschaving, dat men de zwakkeren in de samenleving ontziet en ondersteund, daar waar dat nodig is of geboden. De maatschappij is een mengsel pot van mensen, en de een is (veel) beter in staat om voor zich zelf te zorgen dan de ander. Ook heeft de een daarbij veel geluk en de ander niet of nauwelijks. Gelijkheid, hoe nobel ook het streven hiernaar, bestaat slechts in dromen van gerechtigheid, maar zal je hier op aarde niet aan treffen! Het is een utopie om te denken dat gelijkheid en gerechtigheid hier op aarde realiseerbaar zijn.

Ethiek en moraliteit zijn waarden die bij evaluatie van sociale afwegingen om de hoek komen kijken, daar waar het gaat om sociale vraagstukken te beschouwen. Het hebben van een (doordachte) levensbeschouwelijke visie is een hulp voor afwegingen betreffende het sociaal zijn van het individu. Vanuit deze invalshoeken kom je doorgaans tot een

goede vorm van sociaal zijn, misschien wel vanwege het principe dat leven heilig is, omdat het van de Schepper komt, zodat ons handelen in dezen, navent dient te zijn! Sociaal verantwoord zorgen voor de ander toe word zo een verantwoordelijkheid. Als het egocentrische ons doen en laten niet meer primair bepaald, zal het sociale in ons meer naar de oppervlakte kunnen komen, zeker als daar mee het besef van verbondenheid met alle levende wezens duidelijker naar voren komt. Dit is natuurlijk een uitstekende motivatie voor sociaal handelen! Zei Jezus niet: wat gij doet aan hem, dat doet gij aan Mij? Exact wat ik hierboven schreef! Als je al wilt praten over de waarde van een mens, dan ligt dat meer in een positief bedoelde interactie met anderen. Maar vooral ligt de waarde van een levend wezen hierin, dat deze persoon of dier bestaat!

Derhalve dient een maatschappij die zich beschaafd wenst te noemen, die mensen en groepen van mensen te beschermen en te ondersteunen, daar waar dat een noodzaak is. Dit is voor de overheid een grote noodzaak, immers, zijn wij allen niet in meer of mindere mate, dermate egoïstisch dat wij eerst onze eigen belangen en portemonnee laten prevaleren? Dit is dus een taak van de overheid, want als dat overgelaten word aan de goedheid (of slechtheid) van het individu, word dit een regelrechte puinhoop. In de lange loop de geschiedenis vinden we samenlevingen waar voor de zwakkeren werd gezorgd, soms beter dan de andere keer. Ook het omgekeerde hebben we gezien: in het nazi derde rijk werden zwakkeren gezien als overvloedige ballast, en velen werden -net als de joden- vergast. Dit zwarte rijk der duisternis, dat het zaad der vernietiging in zich droeg, is gelukkig verdwenen. De waarde bepaling van een levend wezen, word nogal eens af gewogen met behulp van economische parameters. Dat is dan een afweging die gespeend is, van wijsheid en realisme van niet fysieke waarden.

Bestaansrecht ligt niet ter beoordeling in onze handen! Respect voor de wondere grootsheid van de Schepping vormt optima forma de basis voor rechtvaardigheid en daaruit voortvloeiend, het sociale beleid. Het is een dualistische zaak: wees goed en onbaatzuchtig voor de minder bedeelde ander, en je heiligt je zelf daarmee. Je kan ook zeggen: wie goed doet, goed ontmoet. Een sociale maatschappij heeft dus raakvlakken met filosofische en theologische visies. Bij dit proces, is wijsheid de belangrijkste component. Wat is wijsheid? Wijsheid is het proces, dat je kennis koppelt aan je geweten, en de uitkomst hiervan is een verantwoord besluit.

Op het gebied van beleidszaken bijvoorbeeld, is wijs-

heid van doorslaggevend belang, bij bijvoorbeeld het begrip tolerantie kom je vaak met name het gebrek aan wijsheid tegen; er word in ons land zoveel en zo lang van alles getolereerd, zodat het op vele gebieden een haast anarchistisch zootje is geworden. Door de zeer onwijze handelswijze van politici in de loop van meerdere decennia, is het begrip tolerantie, wat mij betreft, meer een synoniem voor: kwaadaardig geweld geworden.

Sociaal beleid en de uitvoering, is eveneens een tweeledige zaak: sociale uitkeringen en sociale hulp. Het een gaat over het geld, en hoeveel, de ander gaat over begeleiding, en het leiding geven aan sociaal maatschappelijke zaken. De hoogte van de uitkeringen is een zaak van touw trekken tussen het -veelal- moraal arme politiek - links, en het vette, volgevreten materieel egoïstische politiek rechts. Daarnaast is er natuurlijk een relatie tussen de uitkeringen en de lonen der laagstbetaalden. Er bestaat ook de primitieve maatschappij, in zogenaamde derde wereld landen. Is die vorm van samenleving minder dan de onze? Dat hoeft helemaal niet; deze kan zelfs socialer, en dus beter zijn! Wel zijn de omstandigheden onvergelykbaar met elkaar. Sociale overwegingen spelen ook een belangrijke rol bij maatschappelijke structuren, waar zij deels verantwoordelijk voor zijn. Hierbij kun je denken aan de (verkeer) regel structuur, hetgeen een vlotte en geregeleerde voortgang verzekert.

Zonder sociale structuur kunnen we niet als hoogontwikkelde maatschappij functioneren. Aan een sociale structuur liggen dus niet alleen maar morele overwegingen ten grondslag. Zoals verkeer alleen maar kan fungeren met behulp van verkeersregels, kan een -ontwikkelde- maatschappij alleen maar met succes floreren, bij gratie van een weloverwogen, rechtvaardige sociale structuur. Dit karakteriseert een beschaving! De nobele inborst staat pal voor de belangen van de zwakkeren onder ons, en Robin Hood was daar de vroege exponent van...

Nochtans zien we in de praktijk een situatie dat vaak de een alles, of op zijn minst heel veel heeft, en de ander -bijna- niets. Dit zijn uitwassen die de sociale rechtvaardigheid tot een farce maken! Verschillen in inkomen zijn geen probleem, maar het moet wel alleszins redelijk zijn. Als de verschillen moreel onrechtmatig groot zijn, veroorzaakt dat grote onrust en onvrede in de maatschappij, en normvervaging. De nationale overheid dient dergelijke verwerpelijke excessen een halt toe te roepen, en de inkomenspolitiek op een rechtvaardige wijze te kanaliseren.

Ter overdenking: vergroot je niet de eigen legitimiteit van jouw existentie, als je sociaal bent naar de ander toe? Een stukje zingeving van jouw bestaan.

Door Ben Kura.

The Innercity Project

Aandacht voor de meest kwetsbare mensen in onze samenleving

In onze maatschappij zijn er altijd mensen die tussen wal en schip vallen en zich daar maar zelf moeten zien te redden. Sjaak en Tini Roos voelden zich van uit hun christelijke bezieling verantwoordelijk voor deze mensen en hebben daarom het Innercity Project opgezet om iets voor deze mensen te doen.

Zij hadden elk ook in hun beroep ervaring met de doelgroep: Tini werkte met kinderen met een eenvoudige handicap en Sjaak met de opvang van mensen die dakloos waren of geen warm thuis hadden waar ze zich geborgen konden voelen. Voor veel van deze mensen hebben de kerken een te hoge drempel om binnen te komen of om aan de sociale activiteiten die door de kerken georganiseerd worden mee te doen. Hun idee was dat als de mensen niet naar je toe durven komen dat de kerk dan de straat op moest om de mensen te zoeken. Rabbi Jezus, die zich zelf ook een dakloze noemde die geen plek had om zijn hoofd neer te leggen deed dat in zijn tijd ook. Hij ging er op uit met zijn blijde boodschap van naastenliefde en werd dan ook door velen gastvrij ontvangen om zijn verhaal te vertellen. Ook wordt van hem verteld dat toen er een grote groep mensen hongerig bij elkaar zat om naar hem te luisteren hij ze als door een wonder uitgebreid te eten gaf. Voor hem was er geen verschil tussen geestelijke nood en lichamelijke behoeften, hij hielp iedereen.

Sjaak en Tini volgden zijn voorbeeld. Ook zij wilden mensen helpen die hulp en aandacht nodig hadden. Het was de tijd van Perron Nul en de opvang van daklozen in de oude Pauluskerk door dominee Hans Visser. Met een groep vrienden begonnen Sjaak en Tini in 1995 in de toen beruchte Millinxbuurt op Zuid waar ze in een pandje van de Pauluskerk een avond in de week een inloop organiseerden met koffie en thee voor de bezoekers, een kop soep en brood er bij en een belangstellend gesprek voor iedereen. Ieder mens heeft op zijn tijd behoefte aan gezellig met elkaar samen zijn. Na een tweede pand en zelfs bijeenkomsten bij Macdonald kwamen zij ten slotte in Delfshaven terecht. In het pand "De Brug" een missionair centrum van de Pelgrimvaderskerk aan de Mathenesserlaan was er iedere donderdagavond open huis. Er ontstond zo een echte gemeenschap van

mensen die elkaar leerden kennen. Zij kwamen ook samen voor de seizoensfeesten van de kerk en voor het bezoek van Sinterklaas en gingen elk jaar met elkaar met een busreis ergens naar toe. Voor velen de enige tocht buiten de stad om iets leuks mee te maken. Verder gingen de mensen van het Innercity Project ook naar de Keileweg waar toen een tippelzone door de gemeente was georganiseerd met een opvangkeet die Keetje Toppel genoemd werd en waar het projectteam elke week op dezelfde tijd naar toe ging om met de vrouwen te praten en hulp aan te bieden.

In De Brug is later ook een tweede wekelijkse gespreksavond op de woensdag georganiseerd voor mensen met behoefte aan een nadere kennismaking met de bijbel en meer diepgang in de gesprekken. Volgens het model van de populaire alfa cursussen werd die studieavond gecombineerd met een gezamenlijke maaltijd. In die vorm bestaat het nog steeds, nu in het ontmoetingshuis "De Bron" aan de Vondelweg in de wijk Rubroek. Want daarheen is het project in 2011 verhuisd. Weliswaar zijn er nu de nodige mensen van de familie Platzak uit Rotterdam die daar vooral voor de gratis maaltijd naar toe komen, soms na eerder op die woensdag al lekker voor niks bij de Schotse Kerk te hebben gegeten, maar in het kader van de naastenliefde is daar niets op tegen. Het Innercity Project heeft ook een soepbus laten rijden met warme maaltijden en soep, een project dat later is overgenomen door de stichting De Goede Herder die bij het Centraal Station en ook bij de Bibliotheek te vinden waren. Op de website www.innercityproject.nl kun je meer over hun activiteiten vinden. Er zijn heel wat ups en downs geweest in de samenwerking met de overheid. De vrijwilligers van het project werden van samenscholing met de daklozen beticht en de soepbus achter het stadhuis op het Rode Zand moest daar verdwijnen omdat die een aanzuigende

[profiel]

werking zou hebben. Die maatschappelijke randfiguren kon de burgemeester daar niet toestaan. De gemeente heeft wel door de invoering van de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO) een ondersteuningsplicht voor kwetsbare mensen in de maatschappij. Er ontstaat meer waardering voor de rol van de kerken en ook de vele migrantenkerken. In de oplossing van deze problemen. Veel daklozen zijn ongedocumenteerd en vallen daardoor buiten de reguliere hulp en opvang. Ook zijn er veel immigranten uit oost Europa die hier hun werk verliezen en dan dakloos worden. Die zouden in eigen land hulp moeten krijgen maar blijven hier vaak hangen en worden dan door de kerk geholpen. De Schotse kerk op woensdagmiddag en ook Odeon op dinsdagavond zitten vol met deze gasten en het worden er door de economische crisis alleen maar meer.

Het Centrum voor Dienstverlening (CVD) en ook de stichting Ontmoeting aan de 's Gravendijkwal ondersteunt de medewerkers, van het Innercity Project met trainingen om ze beter toe te rusten voor omgang met de doelgroep. Ook functioneert het project wel als spreekbuis en als ambassadeur voor de doelgroep in de maatschappij en bij autoriteiten. Meer en meer werkt het project ook samen met studenten en stagiaires die via een studenten vereniging, de Navigators aan het Eendrachtsplein, of via het vormingscentrum de Wittenberg in Zeist of de Christelijke

Hogeschool in Ede betrokken raken bij het project. Ook over hun ervaringen is op de website informatie te vinden. En vele foto's van de activiteiten en zelfs van een zeiltocht met de Helena op de Maas. De medewerkers van het project worden ook geïnspireerd door de theologie van de stad van Ray Bakke, een theoloog die in de Verenigde Staten zelfs een universiteit heeft gesticht om ook internationaal mensen op te leiden met de problemen van de grote stad om te gaan en de bewoners de kracht te geven creatief met de mogelijkheden om te gaan en problemen op te lossen. Zie www.bgu.edu voor deze Bakke Graduate University. Omdat de overheid in het land van Uncle Sam je laat stikken als je om hulp bij hen komt aankloppen heeft de hulpbehoevende minderheid zichzelf daar georganiseerd. En de kerken steunen hen daar van harte en met veel deskundigheid bij.

Toen Sjaak en Tinie Roos dan ook in januari 2012 afscheid moesten nemen van hun Innercity Project was er een hele groep van zowat vijftig goed gemotiveerde en getrainde vrijwilligers die het werk van hen overnamen. In deze tijd van crisis en onzekerheid wordt de behoefte aan goede en persoonlijk betrokken hulp alleen maar groter en het Innercity Project gaat er voor.

Jennifer Vetter en Jan Bijl

De seizoenen: van hittegolf tot sneeuwstorm!

De seizoenen spelen een grote rol in het dagelijks leven. Het bepaalt of we in een dikke winterjas de koude op straat moeten trotseren, of dat we in bikini of zwembroek genieten van de paradijselijke warmte verpakt in zonnestralen.

Bloemen geuren, de wereld begint te kleuren en niemand zit meer te zeuren; dan heb ik het natuurlijk over het voorjaar, misschien wel het mooiste seizoen. De pracht der voorjaarsbloemen doet de maan van afgunst verbleken en wij vergapen ons aan de ongekende schoonheid van de natuur. Na een schrale, koude, arctische periode kan je weer zonder een berevel naar buiten, waar zowaar weer de vogelen fluiten. Het voorjaar noodt ons naar buiten en de vlinders vliegen weer in onze buiken.

Ook de zomer kent haar bekoringen. De warmte, de zon...De bloemen zijn veelal uitgebloeid en er wordt hard gewerkt aan het rijpen van de vele vruchten. Alle bladeren hebben hun plaats weer ingenomen en zitten opnieuw keurig vast aan de takken van bomen en struiken. Takken groeien en koeien loeien in de weiden en hun herinneringen aan bedompte stallen vervlieden als water op een gloeiende plaat. De bomen doen hun best om zich in schoonheid te meten met de mooiste vrouw! De temperatuur is begerlijk en de zon blijft tot laat op... zelfs in de nacht

kunnen wij het bibberen achterwege laten en de geur van een verheugde natuur opsnuiven. Een tijd van zorgeloosheid en gebrek aan verlangen naar andere tijden...

Als dan de zomer van ons vlucht naar een legitiem plekje aan de andere zijde van de evenaar, kunnen wij ons opmaken voor de aansnellende duister en koude hetgeen wij heel de zomer niet gemist hebben. Een woedende wind blaast de blaadjes van de bomen

en in kaalheid gehuld doen de bomen en struiken ons kond van de nakende, donkere, koude en natte tijd die nu aan onze voeten ligt. Ja, het is herfst! Ook dan is er nog veel moois te zien, zoals de herfstbladeren en paddenstoelen die in het vochtige bos verschijnen om met elkaar in blijdschap te kroelen! Maar de najaar stormen doen ons een schuilplaats zoeken in onze stulpen. De van de bomen gestolen bladeren waaien ons om de oren en bemesten het land voor een tijd die nu oneindig ver lijkt. Het is buiten guur en de zon gaat dagelijks vroeger naar huis.

En dan...dan is het 21 December en op plechtige wijze gaat de winter zijn onmiskenbare aanwezigheid bewijzen. Met felle koude en veel ijs en sneeuw worden wij geconfronteerd. Met schaatsen onder de voeten gaan wij nu massaal het natuurijs begroeten: ijzige neuzen en half bevroren tenen doen ons beseffen dat koning winter nu regeert! De files op de autowegen,

wegen zwaarder dan voorheen en ieder spoed zich voort naar de hutspot en worst. De schoonheid van een rijp gevroren landschap is slechts met buitenaardse woorden te omschrijven! Ook een sneeuwlandschap is van grote schoonheid. Het lopen door een sneeuwvui is een ervaring: de sneeuwvlokken spoeden zich met grote bedachtzaamheid naar beneden, ons zacht toucherend.

Wat zorgt nu voor de seizoenen?

De seizoenen worden veroorzaakt door de inclinatie van de aardas ten opzichte van haar baan om de zon, die 1 jaar duurt. Of simpel gezegd: de aarde staat enige mate scheef terwijl ze om de zon draait en in de zomer staan wij wat meer naar de zon toe gericht en op het zuidelijk halfrond wat minder en is het daar dan kouder en is het dus winter. Een half jaar later is de situatie omgedraaid. Als de inclinatie (in graden) groter of kleiner zou zijn, dan zou het effect daarvan op de intensiteit van de seizoenen daarmee ook groter of kleiner zijn.

Het weer, en dus indirect de seizoenen, heeft een grote invloed op onze stemming. In de donkere en natte wintertijd loopt men over het algemeen niet vol blijdschap rond; met schitterend zomer weer liggend op het heerlijk warme strand, intensief verlicht door de zon, zal welhaast de grootste sacherijn nog euforisch worden...

Door Ben Kura.

Wat betekent het voor M. om onder de beschermingsbewindvoerder te staan?

M. is een Marokkaanse man van 41 jaar oud. Hij staat onder bescherming van een bewindvoerder in de provincie Groningen, terwijl hij in Rotterdam woont. Morad vindt dat hij onterecht al 15 jaar onder de bewindvoerder gesteld is. Bovendien vindt hij dat hij daardoor geen keuze in dit leven heeft maar hij wordt door de bewindvoerder geleefd. Daarnaast is hij van mening dat hij door toedoen van de bewindvoerder sneller aftakelt.

Hoe ben je onder bewindvoering terecht gekomen?

Door echtscheiding kwam ik ongeveer veertien jaar geleden in financiële problemen terecht. Het ging eerst om een paar honderd gulden die in de loop der tijd tot duizenden guldens opliepen. Ik had hulp gezocht bij het maatschappelijk werk binnen de GGz, maar deze handelde traag. Omdat ik als psychiatrische cliënt te boek stond mocht ik bij problemen alleen een maatschappelijke werker in de GGz raadplegen, een reguliere maatschappelijke werker mocht en mag nog steeds niet.

Ik geld problemen had. Mijn psychiater verklaarde liet mij wilsonbekwaam verklaren. Daardoor gebeurde het dat mijn goederen die

mij toebehoorden, en later toe zouden gaan horen, door een beschermingsbewindvoerder gingen worden beheerd. Volgens hen kon ik mijn eigen goederen niet zelf beheren. De psychiater schreef aan de kantonrechter een medische verklaring waarin stond dat ik lichamelijk en psychisch niet in orde was. Ik verloor mijn zelfbeschikkingsrecht. Ik kwam onder beschermende bewindvoering staan tegen mijn zin. Ik vond en vind nog steeds dat ik mijn centen wel degelijk kan tellen en dat ik niet ziek ben. Na tien jaar heeft de gemeentelijke kredietbank (GKB) aan mijn beschermingsbewindvoerder zelf om ontslag gevraagd. Ik zou zelfbeschikkingsrecht terug krijgen. Maar het GKB had destijds ongeveer vijf maanden nodig om de zogeheten eindrekening aan de kantonrechter te presenteren. In die vijf maanden werd ik opnieuw wilsonbekwaam verklaard. Na vier jaar heeft de bewindvoerder mijn schulden nog niet gesaneerd, terwijl 3 jaar volgens de wet genoeg zijn.

[interview]

Hoe ervaar je de beschermingsbewindvoerder?

Ik vind de bewindvoerder op een asociale manier met mij en met mijn geld omgaat. Na 3½ jaar begon het bewindvoeringsbureau pas met het saneren. Ik kreeg 40 euro leefgeld. Daardoor verhongerde ik. Grote sommen geld leken te verdwijnen. Ik kon mijn woning niet richten. Ik werd genegeerd: telefoontjes werden opgehangen omdat de bewindvoerder eiste dat het contact via via moet gaan. Er ontstond chaos rondom mijn geld en leven. De bewindvoerder heeft interesse alleen in mijn geld en niet in mij als mens. Ik kreeg bijvoorbeeld geen geld geeft voor bijvoorbeeld het Abrahamsfeest of Suikerfeest. Ook familiebezoek op de genoemde heilige dagen is uit den boze. Ook kreeg ik geen geld voor radio, televisie, internet en beltegoed. Communicatie werd zo goed als onmogelijk/

Hoe ga je met deze misère om?

Zolang ik onder de bewindvoerder sta, zie ik bij het

opstaan 's morgens een spook voor me dat bewindvoering heet. De dagen en de jaren gaan stuk. Toen ik van veertig euro per week moest gaan leven, werd mijn leven geruïneerd. Door gebrek aan voedsel kwam bloed uit mijn mond, neus en anus. Mijn oogadderen zwollen op en dat resulteerde in moordende oogpijn en slecht zien. Mijn lichaam vreet zichzelf omdat er weinig energie binnen komt dan verbruikt wordt. Ook naar een tram abonnement bijvoorbeeld moet ik fluiten. Nu heb ik COPD, een vorm van longziekte, en dat op een te jonge leeftijd. Mensen om me heen zien dat ik sneller en sneller aftakel. Soms heb ik flash backs aan koloniale tijden waarbij de kolonisten de koloniale landen kwamen 'beschermen' maar in werkelijkheid de grond en mensen uitbuiten. In het Engels het beschermingsbewind "protectorate regime".

Heb je iets ondernomen om uit deze hel te komen?

Twee jaar geleden heb ik een klacht ingediend over mijn bewindvoerder bij de kantonrechter. De bedoeling was om er een zaak van te maken, maar er werd echter zand over gestrooid. Er is blijkbaar een taboe om een zaak aan te spannen tegen je bewindvoerder of kantonrechter. Er is geen advocaat die mij bij wil staan. Cynisch is wel dat de bewindvoerder de klacht tegen hem omdraaide tegen mij. Hij misbruikte mijn klacht bij de kantonrechter, en wilde mij zwart maken in mijn netwerk. Helaas wordt mensen als een bewindvoerder vaak geloofd. De kantonrechter stopte de zaak dan ook in de doofpot. Ik ben dan ook nog op zoek maar een advocaat die me kan helpen, maar tot nu toe heb ik niemand kunnen vinden die mijn zaak durft aan te pakken.

Abdellah Azaoum

Slappe lullenbeleid overheid houdt verslavingsproblematiek in stand

Verdovende middelen, welke soort dan ook, zijn zeer schadelijk, niet alleen voor het individu, maar ook voor de maatschappij in het algemeen. Drugsgebruik en –zekerhandel brengt een mêlée van negatieve factoren met zich mee, zoals diefstal, geweld en andere vormen van criminaliteit, hetgeen een maatschappij ontwrichtende uitwerking heeft. De reeds ontstane gedoog cultuur in dit land is iets wat door vele landen in de wereld wordt gezien als kwaadaardig gezwel, en Nederland is op het gebied van beleid ten aanzien van drugs, een ware dissonant.

Drugs worden vaak gebruikt om te kunnen ontsnappen uit de vaak moeilijke of zelfs onleefbare realiteit, maar dit lukt slechts tijdelijk waarna de rekening moet worden betaald: men valt weer terug in de harde realiteit die nu nog als zwaarder wordt ervaren. Drugs lossen dus niets op, maar geven even een korte break; feitelijk is het vluchten (hoe begrijpelijk soms) een laffe daad: vluchten in plaats van te vechten voor betere omstandigheden; men pakt de problemen niet aan! Verdovende middelen hebben standaard een zeer negatieve component ingebouwd: de verslavingsfactor! Dit maakt (alle) drugs extra gevaarlijk en onwenselijk; menigeen is een willoze slaaf geworden van de drugs: men vindt uiteindelijk geen vrijheid (en blijheid) in deze middelen, maar maakt zich tot een willoos hoopje ellende. Het begint meestal met iets

uitproberen, en eenmaal in de gruwelijke klauwen van de drugs, gaat het van kwaad tot erger; van lichte middelen tot sterkere zaken.

Verdovende middelen dragen het zaad der vernietiging in zich mee! Je kunt (moet) in deze wereld kiezen tussen het goede en het kwade: drugs zijn componenten van het kwade! Waar kies jij voor? Inzicht tussen goed en kwaad is dus onontbeerlijk in het hele leven, maar in het bijzonder als het gaat om deze zaken. Veelal begint drugsgebruik schijnbaar onschuldig met een keertje proberen, maar al snel wordt de frequentie opgevoerd en 'lonkt' het zwaardere werk. De verslaving doet snel zijn intrede, en het keertje proberen mondt uit in een vast ritueel. Zie daar: de verslaafde die door de demonische drugs ver-

andert is, in een willoze gebruiker. Men claimt het allemaal wel in de hand te hebben en te houden, maar daar houdt de gebruiker hooguit slechts zich zelf mee voor de gek.

Voor de overheid ligt hier een grote verantwoordelijkheid, om met duidelijke en doelmatige wetgeving en handhaving in te grijpen op een effectieve, doelmatige wijze. Dit laat -onze- overheid evenwel volledig na! Onze overheid is meer bezig met het versterken van zijn solitaire internationale dissonante positie, waar men om zijn zonderlinge pseudo gedoog positie ter zake drugs beleid bekend staat in de wereld. Hiermee ontloopt de overheid zijn verantwoordelijkheid waar het gaat om het beschermen van de samenleving, en met name de zwakkeren hierin die geen tegenwicht kunnen bieden tegen de verraderlijke verdovende middelen!

Zeker mensen in een kwetsbare positie, en dan wil ik hier graag mensen met een psychiatrische ziekte noemen, dienen hier tegen beschermd te worden, want zij zijn vaak extra vatbaar voor verslaving aan deze middelen, en dat terwijl de schade die het bij hen aanricht doorgaans extra groot is. Velen komen door drugs gebruik in een psychose terecht, hetgeen bepaald geen pretje is, en grote gevaren met zich brengt. Ook blijft de ernst van hun psychiatrische ziekte hierdoor in stand, om dat hun behandeling veel moeilijker word, en vaak zelfs onmogelijk. Enerzijds zou je je voor kunnen stellen dat de behandelaars zouden moeten eisen dat men zich volledig van deze verwoestende rommel onthoud, maar gezien het verslavende karakter zal dit vermoedelijk niet al te effectief blijken te zijn. Dus komt toch de overheid weer in beeld als eindverantwoordelijke. Volledig verbod van drugs en een navenant krachtig optreden is geboden (met uitzondering van medicinaal drugsgebruik).

Kinderen zijn evenzeer vaak het slachtoffer van de lakse overheid. Kinderen komen hier heel gemakkelijk in aanraking met de verderfelijke waar, en dat is een rond uit schandelijke zaak. Koffieshops maken de toegankelijkheid voor het verkrijgen van drugs zeer gemakkelijk, en vaak vind je een koffieshop in de buurt van een school of komen kinderen van of naar school er langs. Op deze wijze vergiftig je een nieuwe generatie heel gemakkelijk. Nog onlangs werd be-

kend, dat drugsgebruik bij jeugdigen het effect heeft dat de IQ (de intelligentie quotiënt) met wel 8(!) punten kan dalen, en dat wel permanent: het herstelt zich nooit meer. Een volkomen onacceptabele zaak!

Burgemeester Aboutaleb van Rotterdam heeft negatief gereageerd op de intentie van 'het rijk' om de wiet pas in Rotterdam in te voeren, daar hij dan -recht- vreest dat de verspreiding voor hen die geen wiet pas hebben, weer illegaal en ondergronds zal gaan met alle overlast en dergelijke van dien. In de huidige situatie is een en ander geconcentreerd in een aantal adressen, en dat is dan beheersbaarder. Maar dan is de vraag, moet je iets dat fout en verkeert is, dan tolereren als je het beheersbaar hebt gemaakt? In vind duidelijk van niet! Ik denk dat je het kan vergelijken met het volgende voorbeeld: stel er zijn heel veel overvallen, en politie en justitie kan het werk niet aan, dan ga je overvallen toch ook niet legaliseren? (!) Ik ben meerdere malen in o.a. Singapore geweest, en daar word tegen drugsbezit, handel en gebruik opgetreden, misschien net ietsje te streng, maar toch: die gehele problematiek ten aanzien van drugs en alles wat daar op negatieve manier mee verbonden is, bestaat daar zo goed als niet. Daar komen zwakke groepen als psychiatrische patiënten en jeugdigen dus niet in aanraking met de vernietigende effecten van het drugs gebruik, en met dit beleid beschermd de Singaporese overheid dus haar zwakke groepen en in het algemeen: haar burgers, zoals elke verantwoordelijke overheid dit behoort te doen; dus ook onze overheid!

Onze overheid faalt op dit gebied op ontoelaatbare wijze. Iedereen die meer verstand heeft dan een bejaarde mier, zal tot de overtuiging moeten komen, dat verdovende middelen overduidelijk behoren tot het slechte in de wereld, en dat dit 'evil' bestreden moet worden, CQ met wortel en tak uitgerooid moet worden. derhalve is het glashelder dat in de aanpak van dit probleem niet halfslachtig kan worden aangepakt. Als voorbeeld: als een chirurg een gezwel moet verwijderen, kan hij niet zeggen van: ik haal de helft wel weg en de andere helft laat ik zitten! Wat verkeerd, fout of slecht is, dient geheel te worden verwijderd; hierbij is dus ook geen halfslachtig beleid mogelijk. Zo ook dient het beleid van de overheid te zijn: ingrijpen op doelmatige wijze en einde maken

aan de drugs problematiek. (zachte heelmeeesters maken stinkende wonden) In analogie met dat voorbeeld van die chirurg: drugs zijn als kanker voor je ziel, en overduidelijk eveneens voor de maatschappij.

Soms laat een adequaat beleid geen compromis toe, en moet er in de rotte appel gesneden worden. Zoals reeds gemeld, doet men dit in Singapore heel goed en is het allang een niet bestaand probleem meer. Wat ik ook heel goed vind van de Singaporese overheid is,

dat men daarnaast ook intensief werkt aan mentaliteitsverbetering, en dat zou in Nederland ook niet misstaan! Door dit beleid, en ook het krachtadig ingrijpen waar dat moet, zal je nergens in Singapore zien dat bijvoorbeeld ambulance broeders worden belaagd! Nederland is op menig gebied flink afgezaakt en het drugsbeleid is hier helaas een sterk voorbeeld van.

Door Ben Kura.

[vacature]

Denkraam is een digitaal blad 'voor en door cliënten'. Cliënten uit de GGz, maatschappelijke opvang en verslavingszorg en de kring daarom heen van partners, familie, vrienden, hulpverleners en andere belangstellenden. Gemiddeld eens per twee maanden komt er een Denkraam uit. Centraal in Denkraam staat het cliëntenperspectief. Veel van de schrijvers en correspondenten zijn zelf ervaringsdeskundig en schrijven over hun eigen ervaringen met de hulpverlening. Gedichten, korte reacties, maar ook over wat hen bezighoudt. Denkraam zal in 2013 digitaal worden uitgegeven via de website www.denkraam.info. Denkraam wordt verspreid onder cliënten, betrokkenen en hulpverleners in de regio Rijnmond.

We zoeken een:

Hoofdredacteur Denkraam (M/V, onbetaalde functie)

Taken van de hoofdredacteur:

- ondersteunt de redactie collectief, maar ook de individuele leden waar het de werkzaamheden voor Denkraam betreft;
- roept op tot vergaderingen van de redactie en zit deze voor;
- bewaakt de processen om Denkraam uit te kunnen geven;
- is verantwoordelijk voor de bewaking van het redactionele beleid;
- evalueert met de redactie de bladformule en stelt deze indien nodig bij;
- is verantwoordelijk voor het adequaat functioneren van de redactieorganisatie;
- is mede verantwoordelijk voor de samenstelling van het redactieteam;
- is verantwoordelijk voor het bladmanagement en de productiecoördinatie;
- levert redactionele bijdragen.

We zoeken:

- Iemand met ervaring in een soortgelijke functie;
- Een teamspeler.
- Iemand die goed op de hoogte is van de actuele ontwikkelingen in de sector.
- Iemand met goede mondelinge en schriftelijke uitdrukkingsvaardigheden.
- Iemand met affiniteit met internet en beheer van websites
- Bij voorkeur iemand met ervaring met vormgeving (DTP)
- Ervaringsdeskundigheid is een pre.

De hoofdredacteur wordt ondersteund door medewerkers van de afdeling Basisberaad van Zorgbelang Zuid-Holland. We verwachten dat een inzet van 8 uur per week nodig is.

We bieden daarnaast een werkplek op ons kantoor in Rotterdam en een passende onkosten- en vrijwilligersvergoeding.

Meer informatie over Denkraam: www.denkraam.info of over Zorgbelang – afdeling Basisberaad: www.basisberaad.nl **Geïnteresseerd?** Schrijf een reactie met daarin je motivatie en CV naar Zorgbelang afdeling Basisberaad, t.a.v. Berletta Scholten, postbus 21078, 3001 AB Rotterdam, of via de e-mail bscholten@zorgbelang-zuidholland.nl

Meer informatie? Neem contact op met Astrid van Bruggen (avanbruggen@zorgbelang-zuidholland.nl / 010 7502108) of Berletta Scholten (bscholten@zorgbelang-zuidholland.nl / 010 7502131)

Een laatste Denkraam vereist een nagerecht. Vandaar in deze Denkraam:

Toetje

U hebt nodig voor 4 personen:

Twee kleine goudrenetten
Suiker
Kaneel
Gesmolten boter
Amandelspijs
Ijs (naar eigen smaak)
Slagroom
Ei

Schil de appels en boor een gat door het weg halen van het klokkenhuis met een appelboor. Snijdt de appels doormidden en leg de appels op bakpapier op een bakplaat. Platte kant naar onder en het gat naar boven. Doe door de amandelspijs wat geklopt ei, en stop de spijs in het gat van de appel. Strooi suiker en kaneel over de appels en bestrijk dit met de gesmolten boter. Doe de appels een kwartier in de oven die voorverwarmd is op ongeveer 150 graden. Na iedere 5 minuten even met gesmolten boter besprenkelen. Als de appels goed warm zijn uit de oven halen. Leg de appels op bordjes en doe er bolletjes ijs bij met slagroom.

Eet smakelijk.
Groetjes van José

[recept]

[Home](#)
[Aanmelden](#)
[Over Denkraam](#)
[Denkraam in uw mailbox](#)
[Dichters Dichtbij](#)
[Denkraam in beeld](#)
[Contact](#)
[Redactie](#)

Follow

Geef uw zoekcriteria

Digitaal platform cliënten geestelijke gezondheidszorg, maatschappelijke opvang, verslavingszorg

WWW.DENKRAAM.INFO

Wat zal de toekomst ons brengen? We gaan digitaal. We zijn daarin niet de enige, want ook een gerenommeerd tijdschrift als *Newsweek* houdt in papieren vorm op te bestaan. De ondergang van het *Avondland* of een nieuw begin? Het ziet er naar uit dat de lange winter van de verzorgingsstaat is begonnen, en de toekomst is onzeker. Maar is hij dat op de keper beschouwd niet altijd? Het komt er op aan kundig te laveren tussen node-loos pessimisme en hersenloos optimisme. En daaraan willen we ook in 2013 en bijdrage leveren.

Ernest Smit, december 2012

Denkraam komt hiermee niet ten einde. Denkraam gaat door als digitaal medium via de website. De redactie zal blijven schrijven over alles wat de redactie bezig houdt. Persoonlijk vind ik het jammer dat Denkraam als papieren uitgave stopt: hiermee stopt ook een stuk PR, Denkraam wordt immers goed gelezen. Anderzijds gaat de stem van cliënten niet verloren: via de website blijft deze gehoord, en het internet biedt veel uitdagingen om als redactie aan te gaan. Ik kijk terug op een mooie periode, en blijf Denkraam volgen in de toekomst.

Bas van Bellen, december 2012

O, o, snik. Bijgedragen aan de conceptie van 0 nummer. Daarna heel wat gepubliceerd. De papieren versie gaat ter ziele, in het herdenkingsjaar van Martin Toonder nota bene! Ernest Smit, die de naam Denkraam op het blad geplakt heeft, zei recent dat we nu niet meer gebakken zitten aan een einddatum! De redactie kan dus eindeloos publiceren online: dat getuigt van een groot Denkraam!

Foekje Bok, november 2012